

Dengê Şoreş

li Kurdistan

ORGANA WEŞANA MERKEZÎ YA PARTIYA KOMÛNISTA ŞOREŞGERA TIRKIYA JI BO KURDISTAN
REBENDAN-1992/HEJMAR 13 ☆ Türkiye Devrimci Komünist Partisi Kürdistan Örgütü Yayın Organı

1992

Özgürlük ve sosyalizm mücadelesinde daha ileri mevzilere yürüdüğümüz bir yıl olacaktır

'91 Türkiye Kürdistanı ve Türkiye'de, sömürü ve zulme karşı, işçi sınıfı ve devrimci köylülüğün mücadelesinde yükselişin yaşandığı bir yıl oldu. Emperyalizme bağımlı tekelci kapitalizmin krizinin tüm yükünü işçi sınıfı ve emekçi yığınların sırtına yıkma ve Kürt halkı üzerindeki köleci boyunduruğu, faşist ulusal zulüm temelinde sürdürmeye çalışan egemen sınıflarla, tüm milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı ve emekçi yığınlar arasındaki çelişki daha da keskinleşip derinleşti. Kürt ve Türk milliyetinden işçiler; düşük ücret politikasını, işten atmaları, sürekli zamları, sendikal ve siyasal baskı ve yasakları protesto amacıyla, yüzbinlerce işçinin katıldığı grev, direniş, yürüyüş ve fabrika işgalleri vb eylemler gerçekleştirirken, Kürdistan'da, ulusal baskı ve zulmün son bulması ve Kürt halkının özgürlüğü talebiyle, devrimci Kürt köylülüğü ayağa kalktı. Diktatörlüğün ve faşist işgal birliklerinin azgın faşist zulüm ve baskısına, katliam, sürgün ve işkencelerine karşı, Türkiye Kürdistanı bir direniş alanına dönüştü. Ulusal özgürlük mücadelesini kana boğmaya çalışan emperyalizmin uşağı gerici

egemen sınıflar, faşist ulusal zulmü yoğunlaştırıp, Kürt köylülüğü ve devrimci Kürt gençliğini işkence ve katliamlarla sindirmeye çalıştıkça, bu politika; ulusal uyanış ve direnişin yükselmesine yolaçtı ve Kürdistan'da onbinler, faşist işgal birliklerine karşı, köylerde ve şehir merkezlerinde direnişe geçtiler. Cizre ve Nusaybin'den başlayarak, Silvan, Dargeçit, Batman, Kızıltepe, İdil, Şırnak ve Diyarbakır'a yayılan, Diyarbakır'da onbinlerin öfkeli başkaldırısı ile boyutlanan Kürt halkının özgürlük için direnişi, belli bir istikrar da kazandı ve her faşist saldırı ve katliam karşısında yinelenir oldu.

Faşist diktatörlük ve gerici egemen sınıflar, bir yandan, Kürt, Türk ve diğer milliyetlerden Türkiye işçi sınıfının büyük şehirlerdeki grev, direniş ve yürüyüşlerini engelleyip bastırarak için baskı ve saldırılarını yoğunlaştırırken, öte yandan, Kürdistan'daki ulusal özgürlük mücadelesini kana boğmak için "ulusal mutabakat" çağrılarıyla tüm gericiliği Kürt halkına karşı harekete geçirmeye ve Türk kökenli işçi ve emekçileri Kürt halkına karşı, burjuva-faşist ve gerici kampa dahil etmek

amacıyla "bölücülük" propagandasına hız verdiler. Gerici, faşist ve reformist burjuva partileri, burjuva basın ve gazetelerin köşe yazarları, işçi ve halk düşmanı burjuva sendika yöneticileri, devletin esas yönetici çekirdeğini oluşturan MGK (Milli Güvenlik Kurulu) ve ordu generallerinin etrafında birleşerek, Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı, "ülkenin ve milletin bölünmez birliği" demagojisiyle yürüttükleri kampanyaya hız verdiler.

Gericiliğin karşı-devrimci cephesini güçlendirip, iç çelişkilerini "yumuşatma" ve emekçi yığınların aldatılıp mücadeleden alıkonulması için, "bölücülük" propagandası sürekli canlı tutuldu. Tekelci burjuvazi ve generallerin direktifiyle, burjuva-düzen partilerinin yöneticileri,

ANAP Hükümeti ve faşist Özal'a, tam destek sunmak üzere "Çankaya"ya çıktılar ve "sansür ve sürgün kararname" olarak bilinen faşist saldırı planını onayladılar.

Kürt halkının, üzerindeki ulusal zulme son verilmesini istemesi ve bu talep doğrultusunda yürüttüğü özgürlük mücadelesi "terör" olarak damgalandı ve Kürt halkına karşı yürütülen imha ve asimilasyon politikasının "ülkenin çıkarları gereği" olduğu ilan edildi. "Terörle Mücadele Yasası" çıkarılarak, bu yasa kapsamında Kürt köylülüğü ve gençliğine yönelik kanlı saldırılar yoğunlaştırıldı. Olağanüstü hal uygulaması, her dört ayda bir uzatılarak, 12 Eylül generallerinin sıkıyönetim uygulaması Kürdistan'da devam ettirildi. Sıkıyönetim komutanlığı yetkisiyle do-

natılan Bölge Valiliği uygulaması sürdürüldü.

Özel Kolordu oluşturuldu; "Özel Tim" ve Kontrgerilla'nın cinayetlerinde artış görüldü. Köylerde rastgele insanlar kurşuna dizilirken, Vedat Aydın örneğinde olduğu gibi, ilerici Kürt aydınlarını, boyun eğmeyen devrimcileri "faili meçhul" (!) cinayetlerle katledildiler. Paralı yerli milis gücü olan Korucular aracılığıyla, diktatörlüğün Kürt halkına yönelik saldırıları takviye edildi.

□ Kürt halkı 1991'de yalnızca faşist diktatörlüğün değil, onunla birlikte emperyalizmin saldırılarına da hedef oldu

'91yılı, ulusal özgürlük mücadelesinin emperyalizmi hedeflemesi zorunluluğunu ortaya koyan bir dizi olaya sahne oldu. Kürt halkının, faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyi emperyalizme karşı mücadeleyle birleştirmesi gerekliliği ve zorunluluğu, '91'de yaşanan iç ve uluslararası olaylar tarafından bir kez daha doğrulandı. Bu gelişmelerin başta gelenleri, kuşkusuz Körfez Savaşı ve emperyalist işgal birliği olan "Çekiç Güç"ün Türkiye Kürdistanı topraklarında konumlandırılmasıydı.

Körfez savaşı, ABD'nin başını çektiği emperyalist "koalisyon" ordularının, "Kuveyt'in kurtarılması" demagojisi ardına saklanarak, Irak başta olmak üzere, Ortadoğu halklarına yönelik bir saldırı savaşıydı ve ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki egemenliğini pekiştirip güçlendirmeyi, petrol yatakları ve diğer hammadde kaynakları üzerinde denetim kurmayı

hedeflemekteydi. Körfez savaşı süreci ve sonrasında gelişen olaylar sırasında, ABD ve diğer emperyalistler, Irak Kürtlerinin "koruyucuları" maskesi takarak, Kürt halkının, emperyalizmin denetimi altındaki kölelik statüsünün devamı için çok yönlü bir saldırı politikası yürüttüler. Bir yandan, Talabani ve Barzani'nin başını çektiği Irak Kürt burjuva-feodal gerici önderliğini kullanarak, emperyalizmin, Irak Kürdistanı ve Irak'daki işgal ve hegemonyasını sürdürmeye çalışırken, öte

dan kalkan savaş uçakları -ki bunlara Türk savaş uçakları da katılıyordu- sınırın iki yanındaki Kürt köylerini bombalayıp, Arap ve Kürt halkına ölüm yağdırdılar. O günün gazetelerinde, Türkiye Kürdistanı köylerine "yanlışlıkla" (!) düşen bomba haberleri eksik olmadı.

Emperyalistlerin kendi çıkarları için halkların kaderiyle nasıl oynadıkları açıklıkla ortaya çıktı. Türkiye Kürdistanı toprakları, Irak'ın Arap ve Kürt halkına yönelik imha eyleminde kalkış noktası olarak kulla-

'91yılı, ulusal özgürlük mücadelesinin emperyalizmi hedeflemesi zorunluluğunu ortaya koyan bir dizi olaya sahne oldu. Kürt halkının, faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyi emperyalizme karşı mücadeleyle birleştirmesi gerekliliği ve zorunluluğu, '91'de yaşanan iç ve uluslararası olaylar tarafından bir kez daha doğrulandı.

yandan, Türkiye Kürdistanı'nda anti-emperyalist çizgide yürüyen devrimci Kürt hareketini sindirme ve uzlaşmaya zorlama amacıyla, onlardan yararlanmaya çalıştılar. Talabani ve Barzani'nin temsilcisi emperyalistlerin doğrudan yönlendirilmesiyle, Diyarbakır-Ankara ve Washington arasında mekik dokudular, Türkiye Kürdistanı'ndaki mücadelenin güçten düşürülüp, etkisizleştirilmesi için, Türk MİT'i ve Genelkurmay'ıyla işbirliği yaptılar.

ABD'nin başını çektiği emperyalist ülke orduları, Irak'ın Arap ve Kürt halkı üzerine yüzbinlerce ton bomba yağdırırken, Türkiye Kürdistanı'ndaki emperyalist askeri üsleri kullandılar. İncirlik'in yanı sıra, Diyarbakır (Pirinçlik), Malatya (Erhaç) ve Muş'taki hava alanların-

nılırken, yine bu topraklar nükleer cephaneliğe dönüştürüldü.

Emperyalist ordular, Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı Türkiye gericiliğinin safında yer alarak, helikopterleri ve uçaklarıyla PKK'ya karşı Türk Ordusu'nun sürdürdüğü saldırılara katıldılar. Türk Ordusu'nun "sınır ötesi" hareketleri için, planlama ve hazırlık sırasında, kampların fotoğraflarının çekilmesinde ABD uzmanları ve uçaklarının rol aldığı ortaya çıktı. "Çekiç Güç" adlı emperyalist işgal birliğinin Silopi'de üslenmesi ise; Kürt halkının özgürlük mücadelesinde, koşullara göre aldatma ya da ezme yoluyla müdahalede bulunma ve ulusal kölelik statüsünün devamını sağlama amacı taşıyordu. "Çekiç Güç", emperyalist işgal gücü ve bir tehdit un-

suru olarak, Türkiye Kürdistanı'ndaki varlığını sürdürüyor.

Amerikan ve İngiliz emperyalizminin, bir yandan "Kürt sorunu"nu kullanarak Türkiye gericiliğini daha fazla kendine bağlama ve öte yandan Kürt ulusal özgürlük mücadelesinin, emperyalizmi de hedefleyen bir çizgide gelişmesini engellemek ve emperyalist egemenliğin son bulmasına yolaçacak devrimci özgürlük hareketini kana boğmak için Kürt halkının mücadelesine sızmaya çalıştığı '91 yılı içinde gelişen olaylar tarafından daha net olarak ortaya kondu. Balkanla'da ve Ortadoğu'da egemenlik yarışına katılan Alman emperyalizminin, Türkiye Kürdistanı'na ilgisiz kalmadığı, bir yandan "insan hakları" demagojileriyle Kürt hareketlerini etkilemeye çalışırken, öte yandan, Kürdistan'da gelişen mücadelenin bastırılması için Türk devletini ekonomik, siyasi ve askeri açıdan desteklediği, 1,5 milyar marklık silah gönderdiği, 264 bin kalashnikov makineli tüfekle, Kürdistan'daki işgal birliklerinin teçhizat açısından takviye edilmesine katkıda bulunduğu biliniyor.

Kısaca emperyalistler, Kürdistan'da gelişen özgürlük mücadelesine karşı, '91 yılı içinde, daha açıktan cephe aldılar ve yer yer fiili saldırılara giriştiler.

□ Emperyalizm ve gericilik Türkiye Kürdistanı'nda mücadelenin yükselmesini engelleme olanaklarına sahip değildir

Emperyalist burjuvazi

ve dünya gericiliği, proletaryaya ve ezilen halklara karşı sürdürdüğü çok yanlı saldırıları 1991 yılında boyutlandırırken, özgürlük ve sosyal kurtuluş için mücadelelerin "gereksizliği" üzerine yürütülen emperyalist gerici propagandaya hız verildi. Kürt halkı ve diğer bağımlı-ezilen halkların ve dünya işçi sınıfının, emperyalist "yeni dünya düzeni" içinde, sömürü ve zulme boyun eğerek, burjuvazi ve gericiliğin egemenliği altında yaşamaya mahkum olduğu üzerine "yeni" tezler geliştirildi. Proletarya ve halkların mücadeleye atılmalarını engellemek için, emperyalist-gerici baskı, saldırı ve tehditin yansıması; burjuva-emperyalist propaganda merkezlerince "sınıfsız-savaşırsız bir dünyanın emperyalistler eliyle kurulduğu" propagandası yürütüldü. Bu propaganda, Marksizm haini revizyonist-opportunist çevreler tarafından da desteklendi. Kürt halkına mücadeleden geri durması ve kölelik statüsüne boyun eğmesi çağrısı yapıldı.

Kürdistan'daki özgürlük mücadelesinin, emperyalizm ve faşizmi hedefleyen radikal-devrimci bir çizgide gelişmesi ve tüm saldırı, imha, sürgün ve işkencelere karşın, giderek daha fazla Kürt köylüsü ve gencinin başkaldırı yolunu seçmesi, "demokrasi" ve "Kürt kimliğinin tanınması" üzerine oturtulan gerici burjuva propagandasını gündeme getirdi. Kürdistan'ın bu günkü statüsünün devamını çıkarları açısından gerekli gören emperyalistler de, Türkiye gericiliğinin bu aldatma taktiğine destek verdiler. Kürdistan'daki mücadelenin önünü kesmek ve faşist ulusal zulme karşı di-

reniş yolunu seçen Kürt köylülüğünü, yeniden burjuva devlete ve burjuva düzen partilerine bağlamak amacıyla Kürtçenin "serbest bırakılması", "Kürt kimliğinin tanınması", "demokratikleşme" vb savaş hileleri öne çıkarıldı. Emperyalist-kapitalist zincirin bir halkası olan Türkiye'nin mevcut ekonomik-siyasal yapısı ve Kürt ulusunun bu yapı içindeki zora dayalı kölelik statüsünün devamı koşuluyla, "Kürt realitesinin tanınacağı" ilan edildi.

Butün bunlar, Kürt işçi

Kürdistan'daki özgürlük mücadelesinin, emperyalizm ve faşizmi hedefleyen radikal-devrimci bir çizgide gelişmesi ve tüm saldırı, imha, sürgün ve işkencelere karşın, giderek daha fazla Kürt köylüsü ve gencinin başkaldırı yolunu seçmesi, "demokrasi" ve "Kürt kimliğinin tanınması" üzerine oturtulan gerici burjuva propagandasını gündeme getirdi.

ve köylülerinin ulusal özgürlük mücadelesini daha da güçlü olarak yükseltmeleri ve bu mücadele sürecinde kaçınılmaz olarak, sınıf çıkarlarını daha iyi görme olanaklarına kavuşma "tehlikesi"nin Türkiye egemen sınıfları tarafından görülmesi nedeniyle gündeme geliyordu. Bir yandan, azgın faşist saldırıların dozunu artırarak, MİT, Kontrgerilla, Özel Tim, Özel Jandarma Kolordusu, komando birlikleri ve korucular eliyle Kürdistan'da terör estirilir ve katliamlar geliştirilirken, olağanüstü hal adı altında sıkı yönetim ve Bölge Valiliği uygulaması sürdürülürken, öte yandan "demokrasiye geçildiği" propagandasına hız verilmesi, tümüyle Kürdistan'daki mücadelenin gelişmesini engellemeye yönelikti. "Kürt realitesinin

tanınması" Kürt halkının kendi kaderini kendisinin tayin etmesi hakkının tanınması koşuluyla bir anlam ifade eder ki, Türkiye gericiliği ve burjuva-düzen partileri açısından böyle bir şey sözkonusu değildir.

Demirel, hedeflerinin halkın yeniden devlete bağlanmasını sağlamak olduğunu açıkça ifade etmektedir.

Kürt halkının mücadele yoluna girdiği ve Kürdistan'da ulusal baskı politikasının yürürlükte olduğu günümüz koşullarında, Kürt halkının, iradesi di-

Eninde-sonunda bu bataklıkta boğulmaları kaçınılmazdır.

□ Özgürlük mücadelesi 92'de daha da boyutlanacaktır

Tüm olgular, Kürdistan'da ilhak ve imhaya dayalı resmi devlet politikasının devam edeceğini gösteriyor. Yeni koalisyon hükümetinin, tüm demagojik propagandaya karşın, Kürdistan'da uygulanacak politikanın tespiti içinin MGK'ya ait olduğunu ilan etmesi bunun en önemli göstergelerinden biridir. Uygulanan baskı politikası sonucu Kürt işçi ve emekçilerinin, faşist devletten ve burjuva-düzen partilerinden uzaklaştığını gören egemen sınıflar ve faşist Demirel; resmen açıklandığı gibi, halkı yeniden devlete ve düzene bağlamak amacıyla ve Kürt ulusal özgürlük ateşini söndürmek hedefiyle dil ve kültür alanında "hak tanınacağı", Kürtçenin serbestçe konuşulacağı vb propagandaya başvurmaktadır. "Kürt realitesi"nden söz edilmesi; Kürt ulusal varlığının tanınması, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkının tanınması, ulusların ve dillerin tam hak eşitliği anlamına gelmediği gibi, burjuva partilerinin ve egemen sınıfların böyle bir anlayışa sahip olabilecekleri de düşünülemez. Egemen sınıflar ve hükümet, Kürt emekçi yığınlarını mücadeleden alıkoymak için manevra yapmaktadırlar.

Öte yandan uluslararası ve iç koşullar, emperyalizm ve onun uşağı egemen sınıflar açısından istikrar değil, istikrarsızlığı işaret ediyor. Ekonomik ve

siyasal yapı ve koşullar, proletarya ve ezilen ulus ve halkların mücadelesinin yükselmesinin alt yapısını bugün daha da olgunlaştırmış bulunuyor. Başta Kürt işçileri olmak üzere, Kürt emekçi yığınları, uluslararası deneylerden de öğrenerek mücadelesini geliştirecektir. Kürt işçi ve emekçileri, "savaşız ve silahsız yeni bir dünya düzeni" demagojisiyle, halkları silahsızlandırmayı hedefleyen emperyalizm ve dünya gericiliğinin, halkları köleleştirmek için kıyasıya bir kavga yürüttüğünü, Balkanlar'da eski Sovyetler Birliği topraklarında ve Ortadoğu'da meydana gelen olaylara bakarak da değerlendirmeye çalışacaklardır.

Bugün, dünya emperyalizminin iddia edildiği gibi bir istikrar dönemi yaşamadığını görmek, Kürt işçi ve emekçisi açısından da önem taşımaktadır. Eski sosyalist ve halk demokrasisi ülkelerinde, emperyalist abluka, şantaj ve saldırıyla birleşen iç gerici ve hain burjuva kesimlerin eylemleri sonucu kapitalizmin yeniden inşa edilmesi ve burjuva iktidarlarının kurulması emperyalizm ve dünya gericiliği hesabına bir kazanç sayılsa da onlar zannedildiği gibi rahat değildirler. Emperyalistlerin kışkırtması ve doğrudan müdahaleleriyle, halkların milliyetçi çatışmalara sürüklenmesi olgusu da sonuçta, emperyalist sistemin bunalımlarının derinleşip keskinleşmesine yol açmaktadır. Başta ABD olmak üzere, İngiliz, Alman ve Fransız emperyalistlerinin, Balkanlar'da, Ortadoğu'da ve eski Sovyetler Birliği topraklarında kıyasıya bir etki ve egemenlik mücadelesi yürüttüğünü sınıf bilinçli Kürt işçisi,

Kürt komünistleri ve devrimci Kürt gençliği doğru bir temelde değerlendirecek ve Kürt halkını uyarma görevini yerine getirmeye çalışacaktır. Emperyalistler arası egemenlik yarışının Kürt ulusal özgürlük mücadelesini doğrudan ilgilendirdiği, Körfez savaşı sırasında da olduğu gibi, bu egemenlik yarışının 'barışçıl' ve savaşı yöntemleri içerdiği, emperyalist işgal birliklerinin Türk Ordusu'nun yanısıra Kürdistan'da durduğu günümüzde, tüm bu olgular daha iyi değerlendirilmek-

doğrultusunda Kürt sorunuyla "ilgilenecek", Kürt halkının özgürlük mücadelesine sızmaya çalışmaktadırlar. Balkanlar, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı, Ortadoğu ve eski "S.B." ülkeleri önemli gerginlik ve patlama noktaları olarak, dünya emperyalist sisteminin sözde istikrarını tehdit etmektedir. Bu bölge ülkelerinin herhangi birinde sosyalizmi amaçlayan bir devrim örgütünün yol göstericiliği ve öncülüğünde gerçekleşecek bir devrim, bölgesel ve uluslararası düzeyde etkiye sahip olacak

yasaklarıyla, faşist baskı ve ulusal zulme dayalı temel politikasıyla diktatörlük ve Türkiye egemen sınıfları gerçek anlamda bir çıkmaz içindedirler ve tüm bu olgular, işçi sınıfının, emekçilerin ve Kürt halkının mücadelesinin gelişip yükseleceğine işaret etmektedir.

Ayrıca Kürt işçi ve emekçileri, devrimci Kürt gençliği düne göre bugün daha fazla deney sahibidirler. Burjuvazi ve gericilik, Kürt halkını bugüne kadar olduğu gibi kolayca aldatma imkanı bulamayacaktır. Kürt komünistleri, Kürt işçi ve emekçilerinin dikkatini ulusal özgürlüğün yanısıra sınıf sorunlarına -esasta buna- çekme ve işçi ve köylülerin devrimci kurtuluşu mücadelesini örgütlemeye çalışmaktadırlar. Uyanan Kürt gençliği ve Kürt köylüsünün saflarından sürekli olarak Kürt devrimci örgütünün saflarına bir yöneliş vardır. Kürt köylülüğü ve Kürt gençliği artık her saldırı karşısında somut tutum almakta, direnişe geçmekte, faşist işgal güçleriyle çatışmaya girmektedir. '91'in son günlerinde Lice ve Kulp'ta diktatörlüğün silahlı güçlerinin, hükümetin "demokrasi" demagojisinin gerçek içeriğini sergileyen saldırılarına (öldürülen direnişçilerin cenaze törenine yığınsal olarak katılmak isteyen Kürt emekçilerine işgal güçleri ateş açtı ve 9 kişi öldü) karşı gösterilen kararlı tepki, 92'deki gelişmelere -hem diktatörlüğün saldırıları ve hemde Kürt halkının özgürlük mücadelesi açısından- daha ilk günden işaret etmektedir.

'92 Kürdistan'da bir mücadele yılı olacaktır. Kürt komünistleri ve Kürdistan örgütü bunu bilmeli, buna göre hazırlanmalıdır.

Burjuvazi ve gericilik, Kürt halkını bugüne kadar olduğu gibi kolayca aldatma imkanı bulamayacaktır. Kürt komünistleri, Kürt işçi ve emekçilerinin dikkatini ulusal özgürlüğün yanısıra sınıf sorunlarına -esasta buna- çekme ve işçi ve köylülerin devrimci kurtuluşu mücadelesini örgütlemeye çalışmaktadırlar.

sizin mücadelenin doğru bir çizgide gelişmesi sağlanamaz.

Emperyalistlerin iç ilişkileri ve egemenlik kavgaları onların sistemini zayıflatan bir etken olduğu gibi, bu durum halkların özgürlük ve kurtuluş mücadelesinin güçlenmesine de dolaylı olarak hizmet etmektedir. Bu Kürt halkı için de geçerlidir. Bugün uluslararası koşullar, birçok bakımdan Birinci Dünya Savaşı öncesi yılları anımsatmaktadır. ABD, Türkiye gericiliğini de kullanarak, Ortadoğu'daki egemenliğini Orta Asya'ya, Kafkasya'ya kadar uzatmaya çalışırken; Almanya, Yugoslav iç savaşına doğrudan müdahale ederek Akdeniz'e inmeye çalışmaktadır. ABD, Almanya, İngiltere ve Fransa her biri kendi çıkarları

ve emperyalist gericiliği derinden sarsacaktır. Burjuvazinin tüm karşıdevrimci propagandasına karşın, Kürt halkının da içinde yer aldığı, dünyanın özgürlük isteyen halkları ve uluslararası işçi sınıfı bu yoldaki yürüyüşlerini sürdürmektedirler ve bu yürüyüşte '92 daha da anlamlı bir yıl olacaktır.

Dünya gericiliği iç çelişkilerle çalkalanırken, onun azgın bir bölüğü olan Türkiye gericiliği de büyük bir açmaz içindedir ve mücadelenin yükselmesini engelleme olanağına sahip değildir. Emperyalizme kölece bağımlılığıyla, 50 milyar dolar dış, 100 trilyon liralık iç borcuyla, 5 milyon işsizi, (resmi açıklama), sürekli zam ve yüksek enflasyon vb ekonomik açmazlarının yanısıra, sendikal ve siyasal baskı ve

Ulusal özgürlük sorunu Kürt işçi ve köylülerinin özgürlüğü sorunudur

Türkiye Kürdistan'ında yükseliş içindeki ulusal özgürlük mücadelesini, Kürt işçi ve köylülerinin, emperyalizm ve gericilikten kurtuluşu sorunu olarak görmek ve hareketin zaafalarını bu bakımdan değerlendirmek, mücadelenin geleceği açısından önem taşımaktadır.

Bugün Kürdistan'daki mücadele daha çok köylülük ve köylü-öğrenci gençlik mücadelesi biçiminde gelişmektedir. Kürt ve Kürdistanlı işçiler ise, henüz belirleyici bir güç olarak "ulusal özgürlük" talepli mücadelenin içinde yer almış değildirlir. Türkiye işçi sınıfının bir parçası olan Kürdistanlı işçiler örneğin, sendikaların ülke düzeyinde aldıkları "eylem" kararları doğrultusunda, çeşitli - genellikle ekonomik- eylemlere girişirken, ulusal özgürlük mücadelesinde henüz yeterince yer almamaktadırlar. Gericici-faşist burjuva sendika ağalarının devlet ve düzen savunucusu politikalarının, işçilerin bu tutumunda belli bir etkisi bulunduğu kuşku götürmez bir gerçektir. Yine Kürdistan'da yüzbinlerce işsiz bulunduğu koşullarda, çalışabilir bir işi bulunan kişi "avantajlı" sayılmakta, bu durum devlet tarafından çalışanlara karşı bir silah olarak kullanılmakta, sonuçta bu, işçi yığınları içinde geri bir tutuma yol açmaktadır. Batman'da ve Diyarbakır'daki eylemler dışında, işçilerin ciddi bir eyleminin -ulusal baskı ve Kürdistan'daki katliamlara karşı- görülmemesi çarpıcı bir olgudur. İşçilerin, bu tutumu her şeyden önce, onların henüz kendi sınıf çıkarlarının bilincine yeterince ulaşmamış olmalarından kaynaklanmaktadır. Gerek ezilen bir ulusun sömürülen ve ezilen kesimini -köylülükte birlikte- oluşturmaları, ge-

rekse tarihsel görevleri, toplumsal konumları ve üretim sürecinde ve üretim araçları karşısındaki yerleri nedeniyle Kürdistanlı işçilerin, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele ve bu temelde ulusal hakların elde edilmesi sorunu olan ulusal özgürlük mücadelesi içinde yeterli duyarlılıkla ve öncü sınıf konumuyla yer almaları önemli bir zaaf oluşturmaktadır. İşçilerin öncülüğünde ve devrimci Marksizm'in yol göstericiliğinde yükselmeyen bir mücadelede ulusal ögelerin ve ulusal istemlerin, sınıfsal öge ve istemlerin önüne geçmesi dahası, sınıfın ulusal ve uluslararası enternasyonalist görevlerinin, burjuva baskının her türüne karşı ve sosyalizm için mücadele görevlerinin eksik kalması kaçınılmaz olacaktır. Kaldı ki, bu durum, ulusal özgürlük mücadelesini de güçten düşürmekte, işçilerin, üretim sürecinde tutukları yer nedeniyle sahip buldukları gücü harekete geçirmeleri sonucu, bundan cesaret alan faşist devlet azgın ulusal zulmü daha pervasız uygulayabilmektedir. Yine, Kürt işçilerinin ulusal özgürlük mücadelesindeki zayıf konumları, işçi hareketiyle ulusal hareketin, burjuvazi ve emperyalizme karşı bir tek kanalda birleşmesini de zaafa uğratmaktadır.

Önümüzdeki mücadele yılı ve yıllarında bu zaafaların aşılması için, Kürt milliyetinden sınıf bilinçli işçilere ve devrimci Kürt komünistlerine önemli görevler düşmektedir. Kürt halkının, dünyadaki gelişmelerden devrimci tarzda öğrenmesi ve dost ve düşman ayrımını doğru yapması, bu görevlerin yerine getirilmesine bağlıdır. İşçi sendikalarının Kürdistan şubelerini özgürlük ve sosyalizm mücadelesinin mevzilerine dö-

nüştürmek öncelikle, burjuvazinin çıkarlarının savunuculuğunu yapan ve işçileri mücadeleden alkoyan sendika ağalığının yıkılması ve bu sendika şubelerinin ileri işçiler ve devrimciler tarafından ele geçirilmesine bağlıdır. Yine Kürdistan'daki mücadele ile, Türkiye'nin işçi yoğun merkezlerindeki mücadele arasında doğru bir ilişki kurmak, hem işçiler ve hem de köylüler içinde devrimci bir çalışma sürdürmekle mümkündür.

Diktatörlüğün baskı, saldırı ve sürgün politikası sonucu topraklarından uzaklaştırılan Kürt köylülüğü, bu gün önemli oranda ilçe ve şehir merkezlerinde yoğunlaşmıştır ve bu durumun da etkisiyle, baskı ve zulme öfkelerini kitlesel protesto eylemleriyle dışa vurmaktadır. Uusal özgürlük mücadelesinin en geniş kitlesel gücünü oluşturan devrimci Kürt köylülüğü içinde çalışmak ve köylülüğün -esas olarak yoksul ve topraksız Kürt köylülüğün- devrimci örgütlenmesini sağlamak, köylülerin köylü birlikleri, ulusal devrimci komiteler vb. biçimler içinde daha sağlam örgütlerini oluşturmak önem taşımaktadır. Bu; işçi-köylü ittifakı ve birliğinin sağlanması ve tüm milliyetlerden işçi ve emekçilerin devrimci örgüt-

lenmesi yolunda ileri adımların atılması için de zorunludur.

Kürt işçi ve emekçilerinin ulusal kurtuluş sorununu düzen içi "reform" bile sayılmayacak "dil ve kültür özgürlüğü" sorunu olarak görmemesi, "ulusal çıkarlar" dar bakış açısıyla yetinmeyerek ulusal kurtuluşu sınıfsal kurtuluş sorununa bağlı olarak ele alması ve bu doğrultuda mücadeleyi yükseltmesi de her şeyden önce hareketin bu günkü sınırlarının aşılmasını gerektirmektedir. Kürt işçi ve emekçileri, ulusal baskı ve zulmün bugünkü emperyalist-kapitalist sistemden kaynaklandığını, gerçek ulusal özgürlüğün emperyalizm ve gericiliğin tasfiye ve işçi-köylü iktidarının kurulmasıyla mümkün olabileceğini görmesi ve ulusal özgürlük mücadelesini bu doğrultuda yükseltmesi hareketin bugünkü zaafalarının aşılmasının yolunu da açacaktır.

Devrimci Kürt işçi ve Kürt komünistleri, işçi ve emekçi köylülüğü içinde siyasal-örgütsel faaliyeti yoğunlaştırarak, onların devrimci Marksist eğitimi sağladıkça, bu zaafalar aşılabileceği ve özgürlük mücadelesi zafere ulaşacaktır. Tüm koşullar bunu dayatmakta, zorunluluğunu pekiştirmektedir.

Silvan'da toplu gözaltı ve baskılar

(1) Bütün Kürdistan'da olduğu gibi Silvan (Farkin)'da da Kürt emekçi halkı üzerinde baskı ve işkenceler artarak devam etmektedir. Yükselen ulusal mücadeleyi bastırmak isteyen faşist diktatörlük, Kürt halkını yediden yetmişe düşman ilan ettiğini, "demokrasi ve insan hakları" yaygarasıyla gizlemeye çalışıyor. Silvan'da (Farkin) bir süre önce işkenceci polisler taranmış ve 3 polis yaralanmıştır. Bunun üzerine işgalci güçler ne yapacaklarını şaşırılmış ve karakolların lambalarını söndürerek, kendilerine birer "emin" köşe aramışlardır. Olay yerine yüzlerce metre uzak olan karakolda, karakol önü ve çevresinde mevzilerine geçebilmek için birbirlerine küfürler savurarak "beni koru, mevziye geçiyorum" diye bağırarak duyulmuştur. Bu olay bile işgalci güçlerin ne denli korku ve panik içerisinde olduğunu göstermiştir.

Bir süre sonra olay yerine gelen faşist işgalci güçler arkadaşlarının kanlar içerisinde yattığını görünce birer kuduz köpek gibi çevreye saldırıya başlamışlardır. Orada toplanan halkın üzerine gelişigüzel ateş ederek, sigara satmakta olan 13 yaşındaki bir çocuğu yaralamış, kahvelerde terör estirmişlerdir. Yoldan geçen ve olaydan haberdar bile olmayan araçlar durdurulmuş, sürücülerini dayaktan geçirilmiştir. Bir kahvedeki video ve televizyon mermilerle delik-deşik edilmiştir. Baskı, terör ve işkence, gözaltına almalar, gece boyu ve ondan sonraki günlerde de aralıksız devam etmiş, birçok kişi suçsuz olarak gözaltına alınmış ve işkenceden geçirilmiştir.

Bu olaydan bir süre sonra da bir polisin evine bomba atılmasıyla polisin karısı yaralandı. Bunun üzerine bütün karakollar, askeri birlikler, Özel Tim, kısacası tüm faşist güçler ve paralı milis güçleri gece boyunca durmadan rastgele ateş etmeye başladılar. Halkta büyük bir panik vardı. Evlerinde rahat edemiyorlardı. Herkes büyük bir çatışma olduğunu düşünüyordu. Oysa bir gün sonra öğrenildi ki, faşist güçler halkı tedirgin edip sindirmek için durmadan tek taraflı sabaha kadar ateş et-

mişler. Aynı gece birçok Kürt emekçisi gözaltına alındı. Misafirlikte bulunanlar evlerine gidemediklerinden buldukları evlerde sorgusuz gözaltına alındılar. Hakaret, dayak, aşağılanma had safhaya varmıştı. Yaşlı, çocuk, kadın demeden gözaltına alınıyor ve işkenceden geçiriliyorlardı.

Evet Kürdistan'da gün geçtikçe baskı, zulüm, işkence ve katliamlar devam ediyor. Ve yeni hükümetin demokrasi palavraları eşliğinde Kürt hal-

kına karşı yürüttüğü özel savaş yoğunlaşarak devam ediyor.

(2) Silvan (Farkin) Kazandağı(Malaalike)

Silvan (Farkin)'in, Kazandağı (Malaalike) köyünde 17 Kasım günü uzman çavuş olduğu söylenen işgal kuvvetleri mensubunun eşi taranarak öldürüldü. Kadını kimin ya da kimlerin öldürdüğü bilinmiyor. Bir provokasyon olması

olasılığı yüksek. Alınan bilgilere göre olay akşam 5-6 arası meydana gelmiş, karakola 100-200 metre mesafede olan olay yerine paralı işgalci güçler korktuklarından gelmemişler. Kaçtıkları söylenen tarafa zıt olan yöne gitmeleri kafaları kurcalıyor. Amaçları, kimin niçin yaptığını araştırmak değil, bu tür olayları bahane ederek baskı, işkence, katliam vb. yollarla kitleleri sindirmek.

Merhaba yoldaşlar!

Denge Şoreş lı Kürdistan'ın 12. sayısında Antepli bir işçi yoldaşın işyerine ilişkin bir mektubu var. Mektubun ikinci paragrafında yoldaş şöyle yazıyordu:

"İşçilerin köylü kökenli oluşu ve örgütlenme alanındaki yetersizliğimiz başarısızlığa yol açıyordu. Bu konu üzerinde düşündük ve ilk etapta işe sendikal mücadeleyle başlamaya karar verdik ve önceki kurmuş olduğumuz komitedeki arkadaşlardan biriyle tartışarak yanlış bir yol izlediğimize, mücadelemizin ilk etapta ekonomik mücadele olduğuna ve işçilerin siyasal yani bu mücadele içinde tanıyacaklarına karar verdik"

Bence, burada işçi yoldaşlar gerçekten yanlış bir yol izliyorlar. Ancak bu yanlış onların düşündüklerinin aksine tam da karar verdikleri şeydir. Yani mücadelenin öncelikle ekonomik olduğu, siyasal mücadelenin de bu mücadele içinde tanınabileceği yanlış... Sanırım ekonomik mücadelenin ne olduğuna ilişkin Lenin'in tanımıyla işe başlarsak sorunu daha anlamlı kılabiliriz. "Ne Yapmalı" adlı kitabında şöyle diyor Lenin:

"Ekonomik mücadele, işçilerin emek güçlerini daha elverişli fiyattan satmak, iş ve yaşam koşullarını iyileştirmek için patronlara karşı verdikleri toplu mücadeledir. Bu mücadele, zorunlu olarak mesleki bir mücadeledir ve çünkü çalışma koşulları mesleklere göre çok değişiktir..."

"Ekonomik mücadelenin

kendisine siyasal bir nitelik kazandırarak" işçi sınıfının siyasal bilincinin geliştirilebileceğini söyleyen ekonomistleri ideolojik düzlemde bombardımana tuttuğu bu kitabında Lenin, ekonomik mücadelenin işçileri yalnız hükümetin işçi sınıfına karşı tutumunu düşünmeye yönelttiğini, bu nedenle de "ekonomik mücadelenin kendisine siyasal bir nitelik kazandırmak için" ne kadar çaba gösterirsek gösterelim, bu hedef çerçevesinde, işçilerin siyasal bilincini geliştirmeyi (onu devrimci komünist siyasal bilinç düzeyine yükseltmeyi) hiç bir zaman beceremeyeceğimizi, çünkü bu çerçevenin kendisinin yeterli olmadığını yazıyor ve devam ediyor:

"Siyasal sınıf bilinci işçiye yalnızca dışardan yani ekonomik mücadelenin dışından işçilerle patronlar arasındaki ilişkiler alanının dışından götürülebilir. Bu bilginin toplanabileceği tek alan halkın bütün sınıf ve katmanlarının devlet ve hükümetle ilişkileri alanı, bütün sınıfların birbirleriyle ilişkileri alanıdır."

Yani işçi sınıfının kendi sınıf çıkarlarının ve konumunun farkına varması, kendiliğindenciliğin etkisinden kurtularak kendisi için bir sınıf olma bilincine varması için onların en geniş kesimi içinde devrimci siyasal ajitasyon ve propaganda yürütmek gereklidir. Çünkü ekonomik mücadelenin sınırları içinde burjuvazi yenilgiye uğratılmaz ve o, elinde tuttuğu baskı aygıtına dayanarak bugün verdiğini yarın geri alma

olanağına sahiptir.

Ancak, tüm bunlardan ekonomik mücadele alanını inkar ettiği, ya da küçümsediği anlamı çıkmamalıdır. Devrimci komünistler ekonomik mücadelenin de en önünde yer alırlar, ancak onu, olması gereken yerine koyarak.

Burada, işçi yoldaşların hatası ekonomik mücadeleye önderlik etme istekleri değil, ancak siyasal mücadeleyi ikincil bir yan olarak görüp, bu yanı işçilerin kendiliğinden ekonomik mücadele içinde tanıyacaklarına inanmamasıdır.

Oysa devrimci komünist bir önderlik olmadan da işçi sınıfı kendiliğinden ekonomik mücadeleye atılır ve bir takım kazanımlarda elde edebilir. Fakat hem bu kazanımların kalıcı olması, hem de bu mücadelenin işçi sınıfının iktidar mücadelesine bağlanması devrimci komünist bir önderliği gerektirir. Ve bunun için de devrimci bir siyasal ajitasyon ve propaganda üzerinde yükselecek siyasal bir faaliyet şarttır.

Daha öz bir ifadeyle iş ve ekmek mücadelesi özgürlük mücadelesiyle birleşmek zorundadır. Bu devrim ve sosyalizm mücadelesinin "olmazsa olmaz" koşuludur. Bu da siyasal mücadeleyi bir süre erteleyip, ekonomik mücadeleyi esas alarak değil, ancak ve ancak ekonomik mücadeleyi devrim ve sosyalizm mücadelesine bağlı, yani bir bütünlük parçası olarak ele aldığımız zaman mümkün olacaktır.

Bir Denge Şoreş okuru

İşçi sınıfının kendiliğinden hareketi ve siyasal mücadele

Denge Şores li Kürdistan'ın Aralık 91 sayısında yayınlanan Antepli işçi yoldaşın mektubu, ekonomik-siyasi mücadele arasındaki ilişkinin, işçi sınıfı içinde ve devrimci saflarda yanlış kavrandığına işaret etmesinin ötesinde, sınıfın iktidar mücadelesinin kapsam ve içeriğinin Marksist bir perspektifle ele alınması açısından da saflarımızda zaafırlar olduğunu ortaya koyuyor. Daha doğrusu biz, bu mektuptan yola çıkarak, genelde eksik ve yanlış kavranan ekonomik-kendiliğinden hareket ve siyasal mücadele arasındaki ilişkiyi kısaca ele almayı yararlı görüyoruz. Söz konusu mektubu kaleme alan işçi yoldaş; fabrikada çalışan işçilerin siyasal sorunlara "ilgisizliğine" değinerek, kendilerinin buna karşı, öncelikle ekonomik sorunlara, ücret sorunlarına değinmeyi ve siyasi sorunları tartışmayı "sonraki sürece" bırakmayı düşündüklerini yazıyor. Bizce bu mektupta belirtilen düşünce işçilerin içinde oldukça yaygındır ve sosyalizm mücadelesi yürüttüğünü söyleyen devrimci ve komünistler arasında da bu geri bilince teslim olmaya hazır çok sayıda kişi bulunmaktadır. Bu da, soruna Marksist yaklaşımı daha önemli kılmaktadır.

İşçi sınıfının düşüncesinin ve mücadele perspektifinin düzen içi "iyileştirmeler"le sınırlı kalması ve ücret ve sendika sorunlarını aşmaması burjuvazinin arzusudur. Burjuvazi bu amaçla burjuva sendikacılık akımlarını örgütleyip işçileri iktidar mücadelesinden uzak tutmaya çalıştığı gibi, burjuva siyasal partiler de, işçileri burjuva bilinç çemberi içinde tutmak için sürekli ve çok yanlış faaliyet yürütürler.

Her mücadelenin bir bilinci gereksindiği, bilinçli bir tutuma denk geldiği ve işçilerin kendiliğinden ekonomik mücadelesinin de, patronlara karşı olma ve onlardan daha fazla hak koparma bilincini

gerektirdiği ve bu bilinç doğrultusunda gerçekleştiği doğrudur. Bir başka doğru ise, bu bilincin burjuva bilinç sınırlarını aşmadığıdır. İşçi hareketi kendiliğindenlik koşullarında da bir bilinç içerir, fakat bu bilinç ekonomist-burjuva bir bilinçtir. Burjuva bilinç, işçi sınıfının, sınıfsal konumu ve tarihsel görevleriyle bağdaşmada da, kapitalist sistem içinde ve kendiliğinden-ekonomik hareket koşullarında işçiler, başkaca bir bilince ulaşamazlar. Ve işçi sınıfının kurtuluşu kendiliğinden hareket sonucu ve ekonomik mücadele sınırları içinde gerçekleşmez. İşçi sı-

ve bilinç olmaksızın, siyasal iktidar mücadelesine dönüşüğünün bir tek örneği görülmemiştir.

İşçi hareketi kendiliğindenlik koşullarında da bir bilinç taşır. Bu "bilinçli yaşama ve bilinçli mücadeleye gözünü açmak demek olan işçi kitlelerinin kendiliğinden bir uyanışı"dır, burjuva bilinçtir. Henüz, işçi sınıfı kendi konumunu, üretim ilişkileri içindeki yerini, burjuvazi ve hükümetiyle mücadelesinin sınıfsal niteliğini kavrama ve iktidar olma bilincinden uzaktır. Böylesi bir bilince işçiler, sendikal mücadelenin dar sınırları içinde

İşçi sınıfının burjuvaziye ve kapitalizme karşı mücadelesi ideolojik-ekonomik ve siyasal cephelerde sürer. Siyasal mücadele işçilerin birer "ticari meta olarak" içinde yer aldıkları kapitalizm temeli üzerinde yükselir. Ama bu, ekonomik mücadelenin kendiliğinden ve engelsiz olarak siyasal mücadeleye dönüşeceği, ya da onu zorunlu olarak doğuracağı anlamına gelmez.

nının kurtuluşu sorunu, herşeyden önce kapitalist sömürden ve egemenliğinden kurtuluşu sorunudur. Bu da siyasal mücadeleyi, iktidar mücadelesini ve bu mücadelenin kapsam ve içeriğini devrimci bilgisini gerektirir.

İşçi sınıfının burjuvaziye ve kapitalizme karşı mücadelesi ideolojik-ekonomik ve siyasal cephelerde sürer. Siyasal mücadele işçilerin birer "ticari meta olarak" içinde yer aldıkları kapitalizm temeli üzerinde yükselir. Ama bu, ekonomik mücadelenin kendiliğinden ve engelsiz olarak siyasal mücadeleye dönüşeceği, ya da onu zorunlu olarak doğuracağı anlamına gelmez. Ülkemiz gerçeği ve uluslararası deneyler bu konuda oldukça öğreticidir. Sınıfın ücret artışı, işçiler yararına haklar elde edilmesi vb talepler üzerinde yükselen kendiliğinden mücadelesi onyıllardır sürmesine rağmen, bu mücadelenin devrimci Marksist çaba

de ulaşırlar. Ve sendikaların kapitalizm koşullarında ve burjuva sendika ağalarının yönetimi altında gördüğü işlev de işçileri bu burjuva bilinç sınırları içinde tutmaktadır.

Burada şu çıkıyor: Siyasal sınıf mücadelesi bilinci işçi sınıfına, dışarıdan, ekonomik mücadele alanı sınırları dışından taşınır. Ve devrimci Marksistlerle, burjuva sendikacılık akımları arasında, işçi sınıfı saflarında ve sendikalarda süregiden mücadelenin esasını da ücret artışı vb ekonomik-sendikal hakların elde edilmesi oluşturmaz. Bu mücadelenin esasını, işçilere siyasal sınıf bilincinin, iktidar için, kapitalizmin tasfiyesi ve sosyalizmin kurulması için mücadele bilincinin taşıyıp taşınmaması oluşturur. Kuşkusuz Marksistler, ücret ve sendika sorunlarına kayıtsız kalmazlar. Ancak onların ufku bununla sınırlı değildir. Her türden ekonomist ve burjuva sendikacılık

akımı, işçileri "ücret sorunlarının önde geldiği" burjuva düşüncesiyle oyalamaya ve iktidar için devrimci mücadeleden alkoymaya çalışırlar. Oysa, işçileri bir ticari metaya dönüştüren kapitalist toplumsal düzenin tasfiyesi hedeflenmeden işçi sınıfının kurtuluşu mümkün değildir. Ve işçiler kendiliğinden hareket koşullarında, ücret sorunu merkezli mücadele kapsamında kapitalizmin tasfiyesinin gerekliliği ve proleter devrimin zorunluluğu bilincine ulaşamazlar. Sosyalizm bilinci kendiliğinden ve 'doğal olarak' ekonomik mücadeleden doğmaz. Sosyalizm bilincini işçilere, ekonomik-siyasi vb herhangi bir sıralamaya girişmeksizin her fırsatta taşımak gerekir. İşçiler, faşist baskı koşullarında ve başlangıçta, siyasal sorunlara ve sosyalizm düşüncesine "ilgisiz" kalsalar bile, bu bizim, siyasal sorunları gündeme getirmekten vazgeçerek, ücret vb sorunlarla, sendikalaşma sorunlarıyla kendimizi sınırlamamızı haklı çıkarmaz.

"Ekonomik mücadele, işçilerin emek güçlerini daha elverişli fiyattan satmak, iş ve yaşam koşullarını iyileştirmek için patronlara karşı verdikleri toplu mücadeledir" diyor ve "bütün işçi sendikalarının hep yapmakta oldukları ve yaptıkları şey" in bu olduğunu ekliyordu.

Sendikalarda olsun, fabrikalarda olsun Marksistlerin, bu türden bir mücadele ile dahası, burjuvazinin her zaman kazançlı çıkacağı ekonomik mücadele ile sınırlı bir mücadele ile ve faaliyetle yetinmeyecekleri açıktır. Bu, daha baştan burjuva egemenliği ve kapitalist sömürünün devamının kabulü olacaktır.

Biz, işçi kitlelerinin kendiliğinden hareketi içinde bağımsız-devrimci bir sınıf ideolojinin varedilemeyeceğini bilmeli ve işçilerle kavratmalıyız. Kendiliğinden işçi hareketi sendikacılıktır ve "sendikacılık tam olarak, iş-

Devamı 13. sayfada

"Demokrasi" propagandası ve

Demirel başkanlığındaki koalisyon hükümeti "demokrasi", "insan hakları", "Kürt kimliğinin tanınması", vb. üzerine yükselttiği burjuva propagandayı sürdürüyor. Bu propaganda reformist ve küçük-burjuva aydın çevreler içinde de etkili oluyor. Demirel'in "değiştirdiği" ve "demokrasinin değerini anladığı" propagandasıyla bu kesim, hükümetin propaganda kampanyasına katılıp, ona güç veriyor. Kürt reformist-revizyonist çevreleri de, devletin ve hükümetin, Kürdistan'da yükselen özgürlük mücadelesinin önünü kesmek amacıyla başvurduğu ve "devlet ve vatandaşın kucaklaşması", emekçi Kürt köylülüğünün yeniden devlete bağlanması vb. hedefleri olan bu kampanyaya güç veriyorlar. "Kürt realitesi"nden söz edilmiş olması, bu çevrelerin, gerici sistem ve düzen içi sözde çözüm önerileriyle Kürt halkının mücadelesini bölme çabalarını yoğunlaştırmalarına yolaçtı. "Liberal bir Kürt partisi" kurma çabasında olduklarını açıkladılar.

Koalisyon hükümetinin gürlüyle ilan ettiği ve "yeni Kürt politikası" adı verilen politika neyi içeriyor? Gerçekten "Kürt realitesi" kabul edilerek, gerekleri yerine mi getiriliyor? Demirel ve İnönü'nün başında buldukları DYP-SHP koalisyonu "demokrasi"nin "tüm kurum ve kurallarıyla işletilmesi" fonksiyonunu mu üstlenmiştir? Faşist diktatörlüğün savunulması temelinde demokrasi savunulabilir mi? Faşizmin temel kurumları korunarak ve Kürt halkının ulusal kölelik statüsü sürdürülerek demokrasi inşa edilebilir mi? Bu sorular uzatılabilir ve kuşkusuz cevapları da olumsuz olacaktır.

Demirel'in ilan ettiği "yeni Kürt politikası"na göre;

Kürtçe ve Kürt folklorü serbest olacak, Kürt enstitüsü kurulabilecek, Kürtçe gazete çıkarılabilecek, Kürt kimliği "tanınacak", ve "Ben Kürdüm" demek suç teşkil etmeyecek. Kürt ve Türk emekçi yığınlarına şırınga edilen "demokrasi narkozu" nun en etkili uyuşturucu ilacını işte bu "iyileştirme"ler oluşturuyor. Bunlarla birlikte gözaltı süresinin düşürülmesi, sorguda avukat bulundurulması ve sendikal yasakların kaldırılması yönünde vaadlerde bulunulmuş olması, reformist-revizyonist ve küçük-burjuva oportünist çevrelerin Demirel "demokrasisi"ni alkışlamalarına yolaçıyor.

Gözaltı süresinin düşürülmesi, sorguda avukat bulundurulması ve sendikal yasakların kaldırılması yönünde vaadlerde bulunulmuş olması, reformist-revizyonist ve küçük-burjuva oportünist çevrelerin Demirel "demokrasisi"ni alkışlamalarına yolaçıyor.

Demirel'in, İnönü, Genelkurmay Başkanı, kuvvet komutanları ve çok sayıda bakanı yanına alarak, "devletten kopan halkı yeniden devlete bağlamak" amacıyla Kürdistan'a düzenlediği "gezi" sırasında, başıra başıra ilan ettiği "yeni Kürt politikası"na göre; Türkiye'nin "ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü tartışma konusu edilmeyecek. Türkiye'nin bütünlüğü ve Türkçe'nin resmi dil olması kesinlikle tartışılmayacak. Üniter devlet yapısı korunacak"

Geleneksel resmi devlet politikası olan "Türkiye'nin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü" savunusunun, özünde Kürt ulusal varlığının inkarı üzerinde yükseldiği bilinen bir şeydir. Koalisyon hükümetinin "Kürt realitesi"nden söz et-

mesi, açık ki, Kürt ulusal varlığının tanınması anlamına gelmiyor ve Kürt "etnik kökeni"nin belirtilmesinden başka bir anlam ifade etmiyor. Türk gericiliğinin resmi Kürt politikasında temel herhangi bir değişiklik söz konusu değildir. Ne Kürdistan'ın işgal ve ilhakı son bulmuştur, ne Türk ve Kürt ulusunun tam hak eşitliği ve dillerin tam hak eşitliği tanınmıştır ve ne de Kürt halkının kendi kaderini kendisinin belirlemesi hakkının tanınması sözkonusudur. Kürt halkının, iradesine silah zoruyla egemen olunarak, Türk devlet yapısı içinde tutulması uygulamasında, Türkçe'nin resmi dil olarak ko-

da, Genelkurmay odalarında ve kulislerde karara bağlandığı ve burjuva hükümetlerinin bu kararları ilan edip uygulanmasını sağlamada görevli oldukları bilinen bir gerçektir. Nitekim, Demirel hükümeti de, MGK'nin "Güneydoğu için bir proje hazırlamak"la görevli olduğunu açıkladı.

Ordu generallerinin etkili karar ve uygulama gücünü elinde tuttukları gerçeğinin halk yığınları tarafından görülmemesi ve faşist ordunun yıpranması için, burjuva hükümetleri kendilerini ne kadar "feda" ederlerse etsinler, MGK'nin ve Genelkurmayın, Kürt halkına yönelik saldırıların kordine edilmesinin sorumluluğunu taşıdığı artık gizlenemiyor. Genelkurmay başkanı ne kadar "biz siyasal otoritenin emrindeyiz" derse desin bu inandırıcı olmuyor. Demagoji ustası Demirel, halk yığınlarını aldatmak amacıyla "siyasal icra"nın "en yetkili merci" olduğunu söylese de, Kürdistan'a ilişkin uygulamaların planlanması için MGK'dan "proje hazırlanması"ni istemesi, MGK'nin yönetici komuta merkezi rolünü açığa vuruyor.

Demirel, MGK'dan söz ederek, "bu kurul anayasal bir kuruldur. Ama ayda bir toplanması ve sonra dağılması için bir araya gelen kurul değildir. Görevi vardır, görevi hükümete tavsiye kararında bulunmaktır. Ben hükümet olarak bu kuruldan görev bekliyorum; Bu kurulu göreve çağırıyorum" diyor ve "Güneydoğu için bir proje hazırlanması"ni istiyor.

MGK'nin ve Türk Genelkurmayının "Güneydoğu" denen Kürdistan için hazırladığı proje ise on yıllardır uygulanıyor. Ve bugün de, bu projenin uygulanmasında temel hiçbir değişiklik yoktur. Bu proje

□ Devletin "Kürt politikası" nı burjuva hükümetleri değil, MGK belirliyor

Faşist diktatörlüğün temel kurumlarının burjuva ordusu, polis teşkilatı ve bürokrasi olduğu, tüm devlet işlerinin MGK (Milli Güvenlik Kurulu) adı verilen ve ağırlıklı olarak ordu bürokrasisinin en tepe noktasında yer alan generallerden meydana gelen kurul-

Kürt halkının özgürlüğü sorunu

Kürt ulusunun varlığı ve haklarının inkarını, Kürt halkının zorbalıkla Türk devleti içinde tutulmasını, Kürdistan'ın işgal ve ilhakını içeriyor ve silah zoruyla çizilip uygulanıyor.

□ Kürdistan'da ilhak ve işgal sürdürülecek, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin kanla bastırılması için cephe genişletme politikası uygulanacak. Yeni hükümetin planı budur

İnönü "iç savaşa yol açmayacak çözüm devletin üniter yapısını koruyarak bulunabilir" diyor. Demirel, İçişleri ve milli savunma bakanları, "Güneydoğu'da devlet otoritesinin yeniden tesis edileceğini" ve "terörün üstesinden gelineceğini" açıklıyorlar. Ordu birlikleri ve Özel Tim denilen Kürt halkının kasapları son örneği Lice ve Kulp'ta görülen saldırı ve katliamlarını sürdürüyorlar. Dağlarda ve sokak ortalarında Kürt gençleri ve emekçilerinin kurşuna dizilmesi, kaçırılarak katledilmesi eylemleri devam ediyor. İçişleri Bakanı "kuvvet kullanma erkinin ve caydırıcılığın devlete ait olduğunu" açıklayarak, halktan, "terör" adı verdiği Kürt özgürlük mücadelesine karşı, devletin "kuvvet kullanma" politikasına destek istiyor. Milli Savunma Bakanı Nevzat Ayaz, "Türkiye kendi devletinin bölünmez bütünlüğüne yönelik olaylara karşı gerekiyorsa her türlü operasyonu ve hareketi yapar, yapacaktır" açıklamasını yapıyor. Kürdistan'da uygulanacak politikanın "tüm güvenlik kuruluşları" tarafından "gerekliliği değerlendirilmeler yapılarak belirleneceği" ilan ediliyor.

İzlenecek politika son derece açıktır. Azgın ulusal zulme ve faşist barbarlığa karşı ayağa kalkan Kürt halkının direnişini zayıfla-

tıp kırmak için, bir yandan "demokrasi" propagandasına hız verilecek, Kürt kimliğinin tanındığı, Kürtçe'nin serbest olduğu belirtilecek, öte yandan işkence, katliam ve sürgün politikası devam ettirilecek. Ulusal halk eşitliği istemi, "üniter devlet yapısı" denilen ve Kürt halkının silah zoruyla bugünkü devlet sınırları içinde tutulmasından başka bir şey olmayan, faşist devletin yıkılmasına yönelik "terör eylemi" sayılacak ve buna karşı "bölücülük" propagandasıyla halk desteği aranarak faşist zulüm ve saldırı yoğunlaştırılacak.

Bir yandan "Kürtler bizim kardeşimizdir, onların Irak'taki kardeşleri de kar-

dığı, özel eğitimli komando birliklerinin ve "kır polisi"nin güçlü silahlarla teçhiz edilerek tüm Kürdistan'da konumlandırılması hazırlıklarının kesintisiz sürdüğü koşullarda, "demokrasi" ve "Kürtlerin haklarının tanınması" propagandasının en ufak bir değeri yoktur.

Cenaze törenlerine giden kalabalıklar üzerine, ortada herhangi bir olay yokken bile "devletin caydırıcı gücünü ispat" anlayışıyla ateş açılması, MİT ve Kontrgerilla eliyle sokaklarda ve evlerde insanların kurşuna dizilmesi, Lice ve Kulp'ta on kişinin öldürülmesi olayının İçişleri Bakanı tarafından "Jandarmannın

Ordu birlikleri ve Özel Tim denilen Kürt halkının kasapları son örneği Lice ve Kulp'ta görülen saldırı ve katliamlarını sürdürüyorlar. Dağlarda ve sokak ortalarında Kürt gençleri ve emekçilerinin kurşuna dizilmesi, kaçırılarak katledilmesi eylemleri devam ediyor.

deşimizdir. Bağdat Kuzey Irak'ta yeni bir kuvvete girişirse karşısında bizi bulur" (Demirel) denilerek Kürtlerin hamiliğine soyunulacak ve Kürt dili ve kültürünün serbest olduğu propagandasına hız verilerek, Kürt halkının yeniden "devleti kucaklaması" sağlanarak özgürlük mücadelesinin güçten düşürülmesi hedeflenerek, öte yandan PKK'nın imha edilmesine çalışılacak, Kürdistan'da zulüm ve baskı devam ettirilecektir.

Kürdistan'da olağanüstü hal uygulamasının sürekliliği uzatıldığı, Bölge Valiliği'nin sıkıyönetim komutanlığı yetkisiyle faaliyet sürdürdüğü, illerin valilerinin Bölge Valisi yetkileriyle donatılacağı ilan edildiği, koruculuk sisteminin devam ettirildiği ve korucuların daha iyi silahlandırıl-

ateş açma yetkisi"yle açıklanması ve Demirel'in "Bu tür olaylar öteden beri oluyor, yeni bir şey değil ki" açıklamaları, Kürdistan'da uygulanacak politikanın ipuçlarıdır. Bu politika, Kürt halkının kölelik statüsünün devamı için, zulüm ve terörün yoğunlaştırılması politikasıdır.

"Demokrasi" propagandası, burjuva reformist-liberal çevrelerin devlete desteğini güçlendirmeyi, işçi ve emekçi yığınların iktidar mücadelesini engelleme, zayıflatma ve onları burjuva düzen partilerinin yedeğine almayı, faşist baskı yasalarının en fazla tepki çeken yanlarının -özü korunarak- yeniden düzenlenmesi sonucu yığınları beklentiye sürüklemeyi hedeflemesinin yanısıra, Kürdistan'da gelişen ulusal özgür-

lük mücadelesini devrimci rotasından saptırmayı, hızlı tecrit sürecine giren burjuva devlet ve düzen partilerinin Kürdistan'da yeniden güç kazanmasını sağlamayı ve bütün bunlarla birleştirilmiş biçimde komünistlerin ve devrimcilerin tecriti amaçlamaktadır.

Kürdistan'da özgürlük mücadelesi, Kürt emekçi yığınlarını artan oranda direnişe çekerek yükseldikçe, diktatörlüğün, Kürt halkına karşı gerici cephe birliğini pekiştirme ve "bölücülük" propagandasıyla Türk emekçi halk yığınlarını gericiğin yedeğine alma çabaları yoğunluk kazanmaktadır. Kürt sorununun "partilerüstü ulusal bir sorun olduğu" noktasında birleşen egemen sınıf partileri, ırkçı-şoven propagandaya hız vererek, Kürdistan'daki halk hareketine karşı "ulusal mutabakat" sağlamaya çalışmaktadırlar. Türk gericiğinin azgın temsilcileri, emperyalizm ve tekelci burjuvaziye kaderini bağlayan Kürt gerici çevreleriyle işbirliği içinde; devrimci Kürt köylülüğüne ve gençliğine karşı "siyasal parti farkı gözetmeksizin" işbirliği yapılmasını istemektedirler.

"Üniter devlet" in korunması, "Türkiye'nin bölünmez bütünlüğünün tartışma konusu edilmemesi" vb. propaganda tümüyle Kürt halkına karşı sürdürülen zulüm ve katliamları gizlemenin, maskeleyen ve "haklı gösterme"nin aracıdır. Bunu amaçlıyor. "Üniter devlet" bugünkü faşist burjuva devletinin adıdır. Bu devlet, sömürücü egemen sınıfların -ki bunlar emperyalizme uşaklık yapan halk ve işçi düşmanı sınıflardır- tüm milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halk yığınları üzerindeki baskı aygıtı ve egemenlik aracıdır. Tepeden tırnağa halk düşmanı kurumlara dayanarak ayak-

ta durmaktadır. Bu devlet aynı zamanda Kürt halkının -ulusunun- iradesini ayaklar altına alarak, onun iradesine, Türk ulusu -esasta Türk egemen sınıfları- yararına ve silah gücüyle egemen olarak, Kürt halkını zorla bu devlet sınırları içinde tutarak ayakta kalmaktadır.

"Üniter devlet" savunuculuğu, Türk devletinin bu konumunun ve Kürdistan'daki zorba varlığının korunup savunulması anlamını taşımaktadır. "Üniter devlet" in bölünmek istendiği propagandasına sarılan egemen sınıf sözcüleri, Kürt halkının temel sorununu, Türk halkıyla birlikte ve tüm milliyetlerden işçi sınıfının ve onun devrimci komünist partisinin öncülüğünde, bu zorba faşist devleti tüm kurum ve kuruluşlarıyla yıkmaya ve işçi ve köylülerin devrimci-demokratik devletini kurma, burada da durmayarak proletarya diktatörlüğü altında sosyalizmi inşa ederek, gerçek özgürlüğe ulaşmak olduğunu bilmelidirler. Sorun bu yanıyla ele alındığında kimse, Kürt ulusal varlığının inkarı üzerinde yükselen "Üniter devlet"i bölmeye çalışmıyor. Kimsenin "Türk devletinin bölünmez bütünlüğünü" bölmeye diye bir sorunu yok. Kürt halkının mücadelesi bu devleti bölmeyi değil, ulusal kölelik statüsünün parçalanmasını ve ulusal özgürlüğün elde edilmesini içeriyor. Kürt halkı Türk haki ile, kardeşçe, eşit ilişkiler içinde yaşamak istiyor. Bugün Kürdistan'da gelişen mücadeleye damgasını vuran esas talep budur. Bu bakımdan "bölücülük" propagandası bütünüyle yalana dayalıdır ve "Üniter devlet" savunucuları, Kürt halkının zora dayalı köleliğinin devamını savunuyorlar.

Kuşkusuz Kürt halkı, bugünkü faşist burjuva devleti korunarak, emperyalizm ve egemen sınıfların Kürdistan'daki varlığına

son verilmeden özgürlük olamaz. Kürt halkının özgürlüğü sorunu emperyalizme ve faşist diktatörlüğe karşı mücadele sorunudur, bir devrim sorunudur. Kürt kimliğinin tanınması, Kürtçenin ve Kürt kültürünün serbest bırakılması vb. düzen içi iyileştirmeler, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin temel talepleri olamaz ve bu "iyileştirmeler" ulusların ve dillerin tam hak eşitliği, hiçbir dile ve ulusa, ötekinin zararına imtiyaz tanınmaması, ulusların eşitlik temelindeki gönüllü birliği taleplerinin unutturulmasına yol açmamalıdır. Bugün yapılacak ilan edilen "iyileştirmeler" bir reform bile değildir.

Kürt işçi ve emekçilerinin çıkarı, bugünkü faşist devlet yapısının tümüyle tasfiyesi ve zora dayalı birliğin yerine halkların gönüllü birliğin tesisini gerektiriyor. Kürt işçi ve emekçilerinin, Kürdistan'daki mücadelenin bugünkü talep ve boyutlarını sınıf çıkarları doğrultusunda aşacaklarından kimsenin kuşkusu olmasın.

Kürt işçi ve emekçilerinin çıkarı, bugünkü faşist devlet yapısının tümüyle tasfiyesi ve zora dayalı birliğin yerine halkların gönüllü birliğin tesisini gerektiriyor. Kürt işçi ve emekçilerinin, Kürdistan'daki mücadelenin bugünkü talep ve boyutlarını sınıf çıkarları doğrultusunda aşacaklarından kimsenin kuşkusu olmasın. Kürt halkı Türk devletini bölmeyecek, Türk milliyetinden işçi ve emekçi kardeşleriyle birlikte, emperyalizmin Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ındaki varlığına son verecek, emperyalizmin iç toplumsal dayanağını oluşturan Türk ve Kürt gericiğini tasfiye edecek ve faşist diktatörlüğü tüm kurumlarıyla yıkarak, işçi ve emekçilerin kendi devrimci iktidarlarını kuracaktır. Kürt halkı, eşitlik temelinde gerçekleşecek gönüllü birliğin tüm milliyetlerden halkın

yararına olduğunu kavrayacaktır.

□ Diktatörlük Kürdistan'daki kölelik statüsünü emperyalizme dayanarak ayakta tutmaktadır

Emperyalist kapitalizmin, ulusların köleleştirilmesinin temel kaynağı olduğu gerçeği, günümüzdeki gelişmelerle daha da pekiştirilmiştir. Bugün emperyalist sermayenin el atmadığı, "çıkarmaları" ilan etmediği bir dünya toprağı yoktur. Emperyalistler hem ulusları köleleştirmekte, hem de ezilen sömürge halkların durumundan, birbirlerine

kede kalma süresini uzatma kararı almıştır. Bazı Kürt reformist-revizyonist çevreleri ve burjuva-feodal Kürt egemen sınıfları, emperyalist orduların Kürdistan'daki varlığını Kürt halkının yararına göstermeye çalışıyorlar. Oysa emperyalizmin ve emperyalist işgal birliklerinin herhangi bir ülkedeki varlığı tümüyle o ülke halkının devrimci kurtuluş mücadelesinin engellenmesi ve o ülke halkının kölelik altında emperyalist sömürüye tabi tutulmasına yöneliktir. Kürt işçi ve emekçileri, "Çekiç Güç" gibi işgal birliklerinin çekilmesi ve emperyalizmin Kürdistan'daki varlığının son bulması için mücadeleyi yükseltmeli ve bu mücadele ile faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyi birleştirmelidirler.

□ Kürt halkı özgürlüğü ancak kendi mücadelesiyle elde edebileceğini unutmamalı ve temel devrimci taleplerini daha kararlıca dile getirmelidir

Demirel hükümeti "dil ve kültür özgürlüğü" olarak bazı çevrelerce ifade edilen göstermelik ve düzenici "iyileştirme"lerle Kürt halkının devrimci mücadeleden ayırmaya ve uysallaştırmaya çalışıyor. Devletin Kürt politikasında temel bir değişiklikler yok ve burjuva egemen sınıflar zorunlu kalmadıkça, devrimci mücadele onları buna zorlamadıkça herhangi temel bir değişikliğe de gitmezler.

Kürdistan'da faşist işgal birlikleri, polis, Özel Tm ve Kontrgerilla işbaşındadır. Olağanüstü Hal, Bölge Valiliği Koruculuk sistemi uygulanması devam etmektedir. Özel komando birlikleri ve "Kır polisi" adıyla özel yetiştirilmiş polis birliklerinin Kürdistan'da yerleştirilmesi çalışmaları devam ediyor. İşkence ve katliamlar durmaksızın sürüyor. Tüm demagojilere karşın, Kürt ulusal varlığının inkarına

dayalı politika ve Kürt halkının zora dayalı kölelik statüsü devam ettiriliyor ve bunda kararlı olduğunu üzerine hergün devletin askeri ve sivil temsilcileri açıklamalar yapıyorlar.

Kürt halkı özgürlüğe ancak kendi mücadelesiyle ulaşabileceğini bugün daha iyi bilmek zorundadır. Tüm koşullar, onun özgürlük ve sosyal kurtuluş mücadelesine daha sıkı sarılmasını, direnişini Kürdistan düzeyinde geliştirilmesini ve Türk milliyetinden emekçi kardeşleriyle dayanışmasını pekiştirmesini dayatıyor.

Kürt halkı temel özgürlük taleplerinden vazgeçmeksizin, Olağanüstü Hal'in kaldırılmasını, Bölge Valiliği uygulaması ve Koruculuk örgütlenmesinin dağıtılmasını, Siyasi Polis, Özel Tim, jandarma komando birlikleri başta olmak üzere, diktatörlüğün tüm işgal birliklerinin Kürdistan'dan çekilmesini, başta emperyalist işgal birliği "Çekiç Güç" olmak üzere, emperyalistlerin Kürdistan'dan çekilmesini ve emperyalistlerle imzalanan anlaşmaların geçersizliğini istemesi; resmi dil uygulamasına son verilerek dillerin hak eşitliğinin ilan edilmesini talep etmesi bugün daha da önem kazanmıştır.

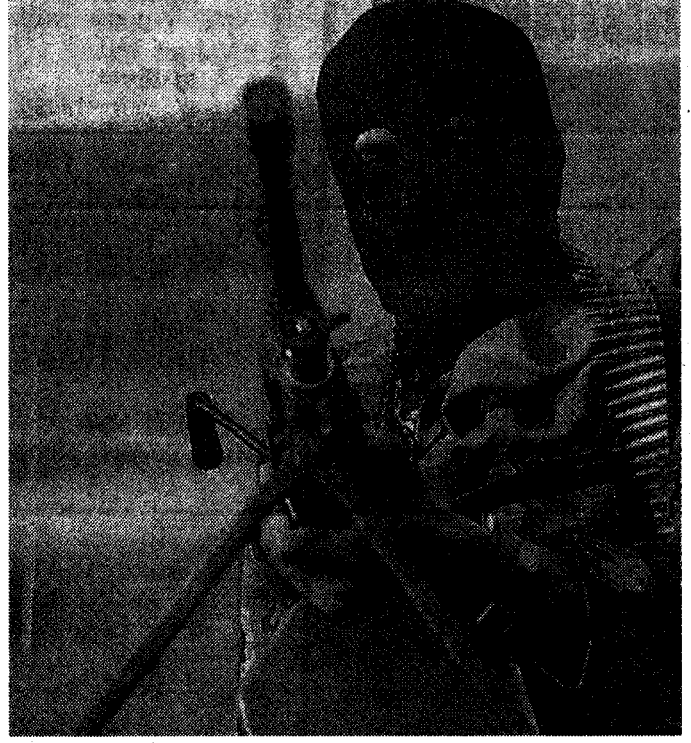
Kürt halkı, iktidarın işçi ve köylüler tarafından alınması ve Kürt-Türk, tüm milliyetlerden gericiliğin tasfiye edilmesiyle özgür olunacağını bilmesi, özgürlük mücadelesinin ulusal ve sınıfsal kapsamını daraltmamalı ve devrimci taleplerle devrimci direnişini yükseltip genişletmelidir.

Özgürlüğü elde etmenin başka bir yolu yoktur. Emperyalizmin uşağı egemen sınıflar eliyle halklara özgürlük tanınacağı, "yeni dünya düzeninin bunu olanaklı kıldığı" propagandasını yürütenler ise, işçi ve emekçilere ihanet ediyorlar.

Kürdistan'da, kontrgerilla ve siyasi polisin öldürme ve izleme taktiklerine karşı devrimci uyanıklığı geliştirelim, mücadeleyi yükseltelim

Son bir ay içinde, T.Kürdistan'ın çeşitli bölgelerinde onlarca kişi sokak ortasında, evine giderken, işyerinde ya da evinde kurşuna dizilerek katledildi. Bu eylemlerin bir özelliği, herhangi bir çatışma ve belirli bir neden olmaksızın Kürt emekçilerinin kurşunlanarak öldürülmesiydi. Yine, birçok işyeri ateşe verilerek yakıldı. Hürriyet gazetesi, MİT kaynaklı haberlerinde bu eylemlerin "PKK-Hizbullah çatışması sonucu" meydana geldiğini yazdı. İşin bu yanı hakkında herhangi bir bilgiye sahip olmamakla birlikte biz, bu eylemlerin, devletin açık-"gizli"cinayet örgütlerinin - MİT, Kontrgerilla, Siyasi Polis vb.- Kürt halkına karşı sürdürdüğü imha ve sindirme politikasının bir ürünü olduğunu düşünüyoruz. Faşist işgal birliklerinin Kürt halkına boyun eğdirmek ve yükselen özgürlük mücadelesini bastırmak için, hemen hergün, dağlarda, köylerde ve ilçe merkezlerinde Kürt gençlerini gruplar halinde kurşuna dizme eylemlerine şimdi de bu tür "faili meçhul"(!) eylemler eklendi. Kürt halkı ve Kürdistanlı devrimciler, faşist devletin ve onun cinayet örgütlerinin yeni saldırı taktikleriyle karşı karşıyadır. Özel Tm, komando birlikleri ve korucuların açık saldırı ve katliamları, MİT, Siyasi Polis ve Kontrgerillanın "gizli" saldırı ve katliamlarıyla destekleniyor.

Yine hemen tüm T.Kürdistan'ında ilerici, boyun eğmeyen Kürt emekçilerinin, Kürt gençlerinin devrimci ve komünistlerinin izlenmesi faaliyeti ve partimize ve devrimci örgütlenmelere yönelik saldırılar son dönemde daha da yoğunlaştırıldı. Siyasi Polis, şehir merkezlerinde terör estirmekte, devrimci olabi-

leceğini düşündüğü gençlerin peşine düşerek, bir panik ortamı oluşturmaya çalışmaktadır. Polisin, devrimci harekete sızma girişimleri, izleme, açığa çıkarma ve öldürme eylemlerinde belirgin bir yoğunlaşma vardır.

Burjuva devleti, hükümeti ve polis örgütünün politik deneyi ve muazzam olanakları dikkate alındığında, bu saldırı ve izleme taktiklerinin en az zararlı atlatılması ve boşa çıkarılması herşeyden önce devrimci uyanıklığın geliştirilmesi ve yığınların devrimci gücünün harekete geçirilmesi gerekmektedir.

Kürt işçi ve emekçi yığınlarının devrimci eyleme çekilmesi, burjuvazinin ve Siyasi Polisin saldırı ve manevralarını etkisiz kılmak temel etkidir. Takip ve izlemelerin atlatılması ve etkisiz kılınması için gerekli olan tüm teknik tedbirlerin alınmasının yanısıra, hergünkü politik faaliyet içinde giderek daha fazla işçi,

emekçi ve gencin desteğine sahip olmak gerekmektedir. Polis, devrimcilere ve devrimci çalışmaya darbe vurmak için, öncelikle devrimci siyasal örgütlerle yığınların ilişkisini keserek, onları tecrit etmeyi hedefler. Böylesi bir durum polisin işini kolaylaştırdığı gibi, devrimcilerin olanaklarını sınırlar ve "korunma"yı güçleştirir. İşçi ve emekçi yığınlar içinde yaygın ve sağlam ilişkilere sahip olmak ve onların olanaklarından yararlanma becerisi göstermek ise, polis taktiklerini ve saldırılarını boşa çıkarma ve etkisizleştirmenin en etkili yoludur.

Kürdistan'ın çeşitli illerinde yoğunlaşan polis saldırıları ve takiplerine karşı etkin önlemlerin alınması ve azami devrimci uyanıklığın gösterilmesi uzlaşmaz ve kararlı devrimci tutumun benimsenmesi önem taşımaktadır. Bu konuda liberalizme ve gevşekliğe asla izin verilmemelidir.

İki olay ve TBMM'deki toplantı

91'in son haftası içinde meydana gelen iki olay, Türkiye'nin 92'ye önemli gelişmelere gebe olarak gireceğine işaret etmesi açısından oldukça önem taşımaktadır. İlk olay Diyarbakır'ın Kulp ve Lice ilçelerin'de 12 Kürt emekçisinin katledilmesi ve ardından Diyarbakır, Mardin, Şırnak ve çevre ilçelerde gelişen protesto hareketleri biçiminde gelişti. İkincisi ise İstanbul'da Kürdistan'daki katliamı protesto amacıyla yapılan, ancak devrim cephesini ve devrim için mücadeleyi güçlendirmekten uzak bir eylem biçimine bürünen ve karşı-devrim cephesi tarafından, özgürlük mücadelesine saldırı malzemesi edinilen "mağaza kundaklama" olayı idi.

Bu iki olayın hemen ardından burjuva parlamentosunda yapılan "iç güvenlik görüşmesi" ise, diktatörlüğün işçi ve halk hareketine ve Kürdistan'daki özgürlük mücadelesine karşı gerici cephe birliğini sağlamak ve artan bir ivme ile gelişen işçi ve halk hareketini bastırmada başarılı olabilmek için, diktatörlüğü tahkim edip saldırıları yoğunlaştırma ve "demokrasi" propagandasıyla emekçi yığınları aldatma taktiğini birlikte uygulayacağını bir kez daha ortaya koydu.

TBMM'deki, genel görüşmede gerici-faşist burjuva partilerine onların elebaşları, Kürdistan'daki özgürlük mücadelesine karşı "ulusal mutabakat" ilamıyla birleştiler. Kürt halkına karşı sürdürülen imha savaşını yetersiz görenler, "Güneydoğu'da bir iç savaşta hazır olma" çağrısı yaptılar. Zorbalıkla

boyun eğmesi istenen Kürt halkının ulusal haklarını kullanma istemini "Üniter Türk devleti"ni bölmeye yönelik "terör eylemi" sayan burjuva düzen partilerinin tüm yöneticileri, "devletin varlığı ve otoritesine saldırı" karşısında birleşmeye kararlı olduklarını alkışlar arasında açıkladılar.

TBMM'deki toplantıda, Kürdistan'daki özgürlük mücadelesini bastırmada çıkmaza saplanan Türkiye gericiliğinin, "Türk-Kürt çatışması" yaratma gibi, sonuçta kendi temellerini de oyacak, tehlikeli bir oyuna başvurmaktan kaçınmayacağını sinyalleri daha güçlü olarak verildi. Bugüne kadar tüm çabasına karşın, temel sınıfsal-ulusal çıkarları ortak olan -Kürt ulusunun ulusal haklarına sahip olması Türk ulusunun da yararınadır ve başka bir ulusu ezen bir ulusun kendisi de özgür değildir. Yine emperyalizm her iki ulus ve halkı sömürüp ezmektedir- Kürt ve Türk halkını birbirine düşürmeyi başaramayan sömürücü egemen sınıflar, İstanbul'daki olayı bunun için kullanmak istemektedirler. Tekelci burjuvazinin kuruluşu TİSK'in Türk-İş'in işçi ve halk düşmanı gerici sendika ağalarını da yanına alarak yayınladığı bildiri, teknelci basının ve gazetelerin köşe yazarlarının "savaş" çağrıları bunun göstergelerini ortaya koyuyor. TİSK ve Türk-İş'in sözkonusu bildirisindeki "askerlerimiz ve sivil yurttaşlarımızın kitleler halinde öldürülmesi karşısında, bu ulusal sorun demecilerin arkasına sığınarak çözülemez. Menfur emellerini yüce meclise

kadar taşıyıp cinayanelerin tahrikçisi olan ve terör örgütünün temsilcisi olarak kendilerini tanıtan herkesten hesap soracak bir tutuma ihtiyaç vardır." Sözler, teknelci burjuvaların, Kürt halkına karşı daha yoğun saldırı istemelerini ortaya koymaktadır. Daha azgın saldırı çağrısı faşist Özal ve şürekası tarafından da yapılmaktadır. Yine, teknelci burjuvazinin gericiliğinin çıkarlarının savunucuları olan faşist ve gerici köşe yazarları, "askeri savaşa girme" ve "şu anda Güneydoğu Anadolu'da kurtarılmış kasabalarının yerle bir" edilmesi çağrıları yapmaktadırlar. Milliyet'in, Hürriyet'in, Sabah'ın, Tercüman'ın köşe yazarlarının olaya ilişkin değerlendirme yazıları bu çağrılarla doludur. Yine faşist Genel Kurmay Başkanı Güreş "Bekleyin... İntikamları alınacak. Kanları yerde kalmayacak. Hiç merak etmeyin Göreceksiniz... Göreceksiniz..." diyerek Kürt halkına yönelecek yeni katliamların ekleneceğinin tekrar bir sinyalini verdi.

Türkiye gericiliği, faşist ulusal zulme ve Kürdistan'daki toplu katliamlara karşı tepkilerin, Türk milliyetinden emekçiler arasında da geliştiği ve diktatörlüğe karşı öfkenin büyüdüğü koşullarda, İstanbul'daki olayı, "halkı devlete bağlama" ve Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesine karşı "ulusal mutabakat" sağlama amacıyla kullanmayı, "Kürt-Türk çatışması" yaratmayı hedefliyor. Gericilik, bu hedefine ulaşmak için, 'özgürlük mücadelesi'nin tecritine özel bir önem veriyor. Demirel'in, "terörün kökünü kazımak vcaydırı-

cı gücümüzü kullanmak için halkın davetle kucaklaşmasını sağlamalıyız." sözleri de aynı amaca yöneliktir.

Türkiye'nin tüm milliyetlerden işçi ve emekçilerinin, diktatörlüğün ve egemen sınıfların bu taktikleri karşısında ve yeni saldırı planlarına karşı sıkı birliği ve dayanışmasının tayin edici önemi, bugün daha açık olarak ortaya çıkmıştır. Kürt halkı, özgürlük mücadelesinde, Türk halkının desteğini almak ve Türk halkıyla sıkı dayanışma içinde olmak görevine sahiptir.

Tüm milliyetlerden işçi ve emekçilerin devrimci birliği ve dayanışmasına zarar verecek girişimlere ve sorunun "Kürt-Türk çatışması"na dönüştürülmesine, izin verilmemelidir. Kürdistan'da, diktatörlüğün saldırılarına ve azgın ulusal zulme karşı yaygınlaşmış yükselen devrimci kitle direnişinin tüm bölgeye ve Türkiye'ye yayılarak, egemen sınıflara ciddi darbeler vurmanın yolunu açması buna bağlıdır. Bu mümkündür. Diyarbakır'da, Kulp'ta, Lice'de, Derik'te, İdil'de, Kozlu'da, Nusaybin ve Cizre'de yükselen halk hareketi bunun mümkün olduğunu gösteriyor. 92' önemli mücadelelere tanık olacaktır.

Yeter ki halkın devrimci eylemine bağlanan, onun mücadelesinin gelişmesine hizmet eden, onun güçlerini birleştiren ve karşı-devrim cephesini zayıflatan-dağıtan bir mücadele çizgisi izlensin. Yığınlar, devrimci eylemleriyle bunun yolunu da gösteriyorlar.

Dersim İl Örgütü'nün değerlendirme yazısından

Devrimci sorumluluk anlayışıyla hareket etmeliyiz

Faşizmin işçi sınıfı hareketine ve Kürt ulusal hareketine cephe-den saldırıya geçtiği devrimci örgütlenmeleri dağıtmaya çalıştığı bir dönemi yaşıyoruz. İşbirlikçi hakim sınıfların DYP-SHP koalisyonu ile başlattığı ve başlatacağı yeni saldırılara karşı direnebilmek ve ayakta kalabilmek için en zor koşullarda yıkılmayacak, dirençli örgütler oluşturmak, liberal, legalist ve gevşek anlayışlardan hızla uzaklaşarak ve Leninist örgüt biçimlerini oluşturmak gerekmektedir. M.Komitesi'nin ve Kürdistan Komitesi'nin sürekli dikkat çektiği ve birçok parti örgütlerinde de sancısı

çekilen yanlış anlayışların başında liberal, legalist, gevşek anlayışlar gelmektedir. Düşmandan darbe yemiyor olması düşmanın güçlülüğünden veya her şeye müktedir olduğundan değil, başlıca legalist, liberal, gevşek anlayışlardan kaynaklanmaktadır.

Yaptığı iş ve eylemi ilgili parti örgütünden gizleyen ama öte tarafta bir taraftara detaylarla anlatan ve bundanda sakınca görmeyen anlayış aynı anlayıştır. Sorumlu olduğu bir görev grubunu mücadelenin sorunları temelinde eğiteceğine kendi ve geçmiş ilişkilerini masallaştırarak anlatan, böylece bütün geç-

miş ilişkilerin deşifre olmasını sağlayan ve bu bilgilerin düşmanın eline geçmesine neden olan anlayış da, bu aynı anlayıştır.

İçinde yaşadığı veya az çok kullandığı yerlerin uzağına gitme zahmetine katlanmadığı ve randevu yeri olarak buraları kullanan yoldaşların biri çözülme anında gidecek yerleri kalmamaktadır. İlişkilerinin olduğu kimselelerin düşman eline geçtiğini bilmelerine rağmen ve ilgili yoldaşlarca da uyarılmasına rağmen aynı yerde kalmakta sakınca görmeyen yoldaşların tutumu oldukça düşündürücüdür. Bulunduğu alandan çıkması istenen ve defalarca uyarılmasına karşın çıkmayıp düşman eline geçen arkadaşların mevcudiyeti bizleri düşündürmeli, bundan sonraki çalışmalarımızda bundan gerekli sonuçları çıkarabilmeliyiz. Yüzlerce yoldaşın uğrunda kanını akıttığı parti değerlerini korumak her yoldaşın görevi olmalıdır. Onlarca yoldaşımız parti sırlarını korumak için canını verirken, dedikoducu, liberal ve legalist tutumlardan dolayı parti faaliyetinin darbe yemesi ve parti sırlarının düşmanın eline geçmesi kabul edilmez bir durumdur. Niyet ne olursa olsun bu tür davranışlar parti ve halkın kurtuluş davasına büyük zarar vermektedir. İmranlar bu değerler için canını verdi. Hasan Aldemir yaşamı boyunca bu inanç ve değerler için

savaştı ve bu konular da hiç bir ödün vermeden görevi başında şehit düştü.

Şehitlerimize sahip çıkmak ve onların uğruna kanını akıttığı davanın insanı olmak, onların, yaşamlarında çignenmesine olanak tanımadıkları erdemleri ve ilkeleri korumakla mümkündür. Bu uğurda toprağa düşen yoldaşlar mücadele içindeki yaşamlarında da liberal, gevşek ve legalist tutumlara düşmandılar. Yine mücadele içinde bu yanlış anlayışları sürdüren kişilerin işkencede ve düşman önünde direnmeleri, parti ve halkın özgürlük davasına yaraşır tutum almaları oldukça zordur.

Bölgemizde ve Kürdistan'da devrimci görev sorumluluklarımız bugün her zamankinden daha da büyüktür. Mücadele koşulları şimdi daha da ağırdır. Bölgemizde mücadele içinde olan bütün yoldaşların sınıf bilinçli işçilerin ve devrimcilerin faaliyetlerini gözden geçirmelerini, var olan yanlış anlayış ve eksikliklere karşı mücadele ederek yeraltı çalışmasının kurallarına harfiyen uymaları mücadelenin geleceği için tayin edici önemdedir. Liberal, reformist rüzgarlara karşı durmak ve legalist anlayıştan kurtulmak her zamankinden daha da gereklidir. Faşist zulme karşı başarılı olmak; illegal örgüt çalışmasından ilkeli ve disiplinli olmaktan geçer.

Herşey parti için!

İşçi sınıfının kendiliğindenBaştarafı 7. sayfada

çilerin burjuvaziye ideolojik bağımlılığı demektir." Devrimci komünistlerin sendikacılık alanındaki görevi, asla sendikal hakların savunulmasıyla sınırlı tutulamaz. Yani onlar sendikalist burjuva platformla kendilerini sınırlayamazlar. Bu konuya dikkat çeken Lenin;

"Bu nedenle görevimiz, sosyal-demokrasinin görevi kendiliğindenlikle savaşmak, sendikacılığın burjuvazinin kanatları altına sığınmaya zorladığı işçi hareketini bu kendiliğindenlik eğiliminden uzaklaştırmak ve onu devrimci sosyal-demokrasinin kanatları altına çekmektedir." diyordu.

Görevimiz, her fırsattan yararlanarak, bulunduğumuz her alanda, işyeri, fabrika ve sendikada, işçileri burjuva bilincin etkisinden kurtarmak ve işçi mücadelesinin kendiliğinden mücadelenin dar sınırları içinde hapsolmesine izin vermeyerek, onların iktidar mücadelesine hazırlan-

ması için devrimci Marksist eğitimi ve örgütlenmesini sağlamaktır. Çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi, faşist baskı ve yasakların son bulması için tüm gücümüzle mücadele edeceğiz. Ancak, temel esas görevimizin, bütün bu mücadeleler içinde sınıfı sosyalizm için eğitip-örgütlemek olduğunu unutmayacağız. Ve bu görev herhangi bir nedenle ihmal edilmez, ertelenemez.

"Bizim başlıca ve temel görevimiz, işçi sınıfının politik örgütlenmesi ve politik gelişimini kolaylaştırmaktır." Sorun kısaca böyle ele alınmalıdır.

Dipnot:

Burada sözkonusu mektubu yazan işçi yoldaşı değil, Türkiye işçi sınıfı hareketi içinde varlığını sürdüren yanlış bir anlayışı eleştirmeye çalıştık. İşçi yoldaşın da bundan gerekli sonucu çıkaracağını umuyoruz.

Stalin'le 112.yıl..... Baştarafı arka kapakta

proletaryanın sınıf çıkarlarının uzlaşmaz kararlı bir savunucusuydu, hem de bolşevizmin devrimci taktiğinin sabırlı ve usta bir uygulayıcısıydı.

Stalin, gösterilmeye çalışıldığı gibi, çelişkileri çözmede "şiddet"i tek çözüm aracı olarak kullanmadı. Troçki'den, Buharin'e, tüm muhaliflere karşı, Lenin'in yönetimini izleyerek, önce ideolojik kazanma mekanizmalarını işleterek, devrimin sabrını gösterdi. (Örneğin "sağ ve sol sapmalar"da, "Troçki ve yeni muhalefet"e karşı, bu sürecin belgelerini görebiliyoruz.) Sürecin dayattığı "ya sosyalizm ya bitiş" içerikli yolayrınlarında ise, inançlı bir komünist önderin tereddütsüz tavırla, proletaryanın amansız şiddetini uygulayarak, devrimi ve sosyalizmi korumasını bildi. Bu şiddet, sosyalizmin, sosyalist inşanın olmazsa olmaz gerekliliklerini - kolektifleştirme gibi- hayata geçirmede tarihi bir zorunluluk olarak, proletaryanın tarihi çıkarları açısından meşru ve tartışılmazdı.

Stalin'li SB'nde, bunalmalar, ve işsizlik son bulmuş, yoksulluk ve yıkım aşılmış ve Sovyet insanına sağlıklı fizik ve kültür ortamında yaşamının tüm olanaklarını sunmaya çalışan yeni bir ekonomi yaratılmıştır. Bu ekonominin, Sovyet emekçisine verdikleri, devraldığı ekonomik ve sosyal koşullar gözönüne alındığında baş döndürücüdür. Emekçi ihtiyaçları, sonraki dönemlerle kıyaslanmayacak derecede gözeltmiştir. Stalin'nin ölümden sonra fiyatlar yükselince; (Halk) " Stalin yönetiminde fiyatlar düşerdi" diyor. Revizyonist Medvedev bile bunları söylemek zorunda kalıyor. Bunlardan dolayı Stalin'li SB, içte ülke emekçilerinin büyük desteğine sahiptir.

Stalin'li SB'nde, sanayi-

de kapitalistler, tarımda kulaklar, ticarete tacirler ve spekülatörler, yani tüm sömürücü sınıflar, ekonomik temelleriyle tasfiye edilmişlerdir. Üretim araçları üzerindeki mülkiyetlerine son verilmiş, toplumsal zenginlikten gaspettikleri pay ve bu payı gaspetme yolları ve araçları, ortadan kaldırılmış, yok edilmiştir.

Kuşkusuz bu yok edilmişlik, dünya emperyalist sisteminin çok yanlı kuşatması, devrilmiş sınıfların kalıntılarının yüz kat, bin kat artmış direnme ve yeneden egemen olma çabası ve küçük üretimin kapitalizmi yeniden üreten özelliğinin oluşturduğu koşullarda olabildiği kadarıyladır. Sınıf olarak alaşağı edilmiş ve erkleri ellerinden alınmış sömürücü sınıfların eski cennetlerini geri getirme çabasından vazgeçmeyecekleri ve vazgeçmedikleri sosyalizmin inşası koşullarında, devrimin sürdürülmesi ve sosyalist inşada ısrar, ya da burjuvazi karşısında geri basma ve diz çökme sonucu belirleyen iki etken, iki tutumdur. Stalin birinci yolu seçendir ve ikinci yolu seçenlerin bu gün geldikleri yer bellidir.

Stalin'li SB, dünyadaki bütün ilerici, anti-emperyalist hareketlerle enternasyonal bir dayanışma içindeydi. Stalin'li SB 2. emperyalist savaşın en büyük yükünü omuzladı. Hitlerci faşizmin saldırılarını püskürtten ve diğer işgal bölgelerindeki direnişçi güçlere önemli destekler sağlayan SB dünya halklarının mezdinde büyük prestij kazandı. Bu yıllar, halkların ulusal ve demokratik mücadelelerinin, sosyalizme ve güçlü bir çekim merkezi olan SB'ne bağlandığı, Stalin adının dünya halklarının yüreklerinde yer ettiği yıllardır. Stalin adı, sosyalizmin, o görkemli 30. yılının adıyla özdeşir.

□ Stalin ezilen ulusların dostuydu

Stalin, ezilen halkların, bir avuç emperyalist ülke tarafından baskı altında tutulan bağımlı ve sömürge ulusların gerçek dostu, ulusların özgürlüğü ve halkların kararlı bir savunucusuydu. Lenin'in isteğiyle milliyetler halk komiserliğinin başına getirilmesinde, onun bu devrimci ve gerçek Marksist tutumunun rolü büyüktür. Uluslar hapishanesi olan çarlık Rusyası'nın çok sayıda milliyet ve halkları, Stalin'in başında bulunduğu sosyalist inşa sürecinde gerçek özgürlüklerine kavuştular ve ulusların ve dillerin tam hak eşitliği temelinde ve gönüllüce biraraya gelerek özgür SSCB halklarını oluşturdu. En dağınık ve en küçük milliyetler bile, Stalin tarafından sağlanan olanaklarla dil ve kültürlerini özgürce geliştirip, özgürlüğü tattılar. Değişik milliyetlerden SSCB halklarının, Hitler işgalcilerine karşı sosyalist anavatan savunması ve emperyalizmin ezdiği halkların kurtuluşu için birlikte kanlarını dökmelerinde, bu özgürlük ortamının kardeşliğinin temel önemi vardır.

Sosyalizm, ulusların özgürlüğünün, serbestçe serpilip gelişmesinin tüm alt yapısını hazırladığı gibi, siyasi planda da bunu güvenceye bağlar. Sovyet ulusları, Stalin'in başında bulunduğu bolşevik partinin sağladığı özgürlük ortamında tüm haklarına kavuştular. Ana dilde eğitim hakkı, kültürünü araştırma ve geliştirme, tüm Sovyet ulusları için gerçekleşti. "Stalin Anayasası" olarak bilinen 1936 Anayasası'nda, milliyetlerin eşitliği ve özgürlüğü anayasal güvenceye bağlandı. İlgili madde şöyleydi. "Milliyetine ya da ırkına bakılmaksızın tüm Sovyet yurt-

taşlarının eşitliği, değiştirilmesi mümkün olmayan bir yasadır."

Stalin yalnızca Sovyet milliyetlerinin özgürleşmesini sağlamakla kalmadı, uluslararası alanda Latin Amerika'dan Afrika'ya, Çin'den Balkanlar'a kadar, dünyanın tüm ezilen ulus ve halklarının, emperyalist bopyunduruktan kurtulması için olanca gücüyle çalıştı. Sovyet ülkesinin olanaklarını ulusal kurtuluş mücadelesi yürüten halklara ve devrimci örgütlere sundu. "Emekçi halkın çıkarlarını savundukları için veya bilimsel faaliyetinden ötürü veya ulusal kurtuluş mücadelesinden dolayı baskıya uğrayan yabancı devlet yurttaşlarının SSCB'ne sığınma hakkı"nı yasal güvence altına aldı ve bu tür örgütlere her tür yardımcı yaptı.

Bugün, dünya emperyalizminin revizyonist hainlerle birlikte sosyalizmi tasfiye edip, yeniden ulusal boğazlaşmalara sürükledikleri eski SB halklarının, Stalin dönemindeki gerçek özgür yaşamlarını ve Stalin'in dünyanın her tarafındaki ezilen ulus ve halklara gösterdiği yakın ilgi ve desteği inkardan gelenler, aynı zamanda uluslararası gericiğin anti-Stalin, anti-sosyalizm propagandasına da katılıyorlar. Stalin'in "Kürt'leri görmediği" iddiasında olan bazıları da, örneğin, Iraklı burjuva-feodal milliyetçi Molla Mustafa Barzani'nin 1940'lı yıllarda Stalin'in başında bulunduğu SSCB'ye sığınması ve orada barınmasını bile hasıraltı ediyorlar.

Emperyalist burjuvazi, Stalin'i, "devrim ihraç etmek" ve Doğu Avrupa ülkelerinin özgürleşmesine neden olmakla suçlarken, bazı sözde devrimciler, burjuvazinin bu propagandasının bile gerisine düşüyorlar.

□ Stalin'in ömrünü adadığı devrim ve sosyalizm davası kazanacak, kapitalizm ve burjuvazi yok olacaktır

Sosyalizm ile kapitalizm, proletarya ile burjuvazi arasındaki kıyasıya mücadeleye çok boyutlu olarak devam ediyor. Emperyalist kapitalizmin elebaşları ve dünya gericiği, Stalin ve Lenin'in Sovyetleri'nde sosyalizmin inşa sürecinin durdurulması ve 'yenilgiye uğratılması'nı gürültülü biçimde alkışlıyorlar. Bushlar, Majorlar, Mitterandlar, Kohllar ve emperyalist uşağı Demirel gibileri, Gorbacov'un şahsında, revizyonist hainleri, kapitalizm ve burjuva uşaklığında gösterdikleri başarı dolayısıyla kutlama yarışındalar. "Sosyalizmin öldüğü" üzerine sevinç çığlıkları atılıyor.

Onlarca yıldır Stalin'e saldırıları sürdürenler, maskeli sığıp attılar. Artık, Stalin'e saldırı açıktan, Lenin ve Marks'a, Marksizm-Leninizm'e kadar uzanıyor. Yıllardır, Stalin ve Stalin'li dönem, burjuva-proletarya karşıtlığının, sosyalizm-kapitalizm karşıtlığının, bu alandaki mücadelenin başlıca yönlerinden birini oluşturuyor. Şimdi saflar, Stalin'i savunu veya red biçiminde, burjuvazi-proletarya karşıtlığının yansımasıyla ayrışıyor.

Marksizm-Leninizm'e Stalin üzerinden yapılan saldırılar şimdi daha dolaysız ve pervasızca sosyalizme yöneliyor. Şimdi, tüm revizyonistlerin hedef tahtasında çentik doğrudan Lenin, Marx, Engels ve SB'de gerçekleşen sosyalizm pratiği var. Artık revizyonist örtü kalkmış, su daha da durulmuş, saflar daha da belirginleşmiştir.

Ama inkar burjuva-kapitalist yolculara ve küçük-burjuva oportünizmine rahat sağlamayacaktır.

Uluslararası burjuvazinin sevinç naraları fazla sürmeyecektir. SB'de "70 yıldır dalgalandan" kızıl bay-

rağı indirme, Lenin ve Stalin'in resim ve heykellerini parçalama, "reel sosyalizmin hataları" adı altında sosyalizme ve Stalin'e saldırı cephesine katılma, kapitalist burjuvazinin uykularının kaçmasına engel olamayacaktır.

Devrim rüzgarı esmeye devam ediyor. Balkanlar'da, Kafkasya'da, Ortadoğu'da, Türkiye'de, T. Kürdistanı'nda. "Marksizm öldü", "Stalin unutulacak" naraları atanlar, korku ve bunalımlarını gizlemeye çalışıyorlar.

Josef Stalin yaşıyor. Ölümsüzlüğünün 112. yılında, daha genç ve yine "Çelik Adam" olarak aramızda....

Partimize!

İşçi sınıfının, emekçi halkımızın ve kendimizin geleceği olan ulusal özgürlük ve sosyalizm ancak senin önderliğinde ulaşabileceğine inanan ve bir süre önce evlenen iki parti taraftarıyız.

Düğünümüze getirilen takılardan bir bileziği "12'ci mücadele yılında partimiz silahımız" şiarından hareketle partimize bağışlıyoruz.

Dersim'den
iki parti taraftarı

Düşmana inat mücadele sürecektir

Hasan Aldemir yoldaşın ölümünden sonra, Partimizin Kürdistan Komitesi'nin çıkardığı afişleri Dersim şehir merkezinde muhtelif yerlere asmaya başladık. Elimize yaklaşık 200-250 arasında afiş geçmişti. Hepsini bir seferde asmak mümkün olmadığı için her gün bir kaçını kitlelerce görülebilen yerlere asıyoruz. Biz astıkça polis indiriyor, biz tekrar bir kaç gün arayla asıyoruz, bu devamlı tekrarlanıyor. Düşman adeta kuduruyor düşmana inat örgütlenecek, mücadeleyi yükseltecek ve yoldaşımızı yaşatacağız.

Hasan Yoldaş
ölümsüzdür!
Dersim'den
bir Denge Şores okuru

Hasan yoldaşı 40. gününde bir kez daha mezarı başında andık

Hasan Yoldaşı anmak, partimizin çizgisine sıkıca sarılmak, kavramak ve hayata geçirmek onu örnek almaktır.

Hasan Yoldaş, küçük burjuva coşkunluklara kapılmayan proleter sınıf savaşçısıydı. Şovenizme, küçük burjuva söz ebeliğine ve burjuva kuyrukçuluğuna karşıydı. O, proleter sınıf eylemi için yoksul köylüleri de kazanmaya çalışıyor, parti politikasını pratiğe geçirmeye çalışıyordu. Biz yoldaşları O'nu, anarken, onun devrimci tutumunu da örnek alacağız. Hasan Yoldaş korku bilmez bir militandı. O, yaşamını yüce bir davaya, sosyalizme adanmıştı. Bu yüce davada, partiye ve komünizme sonsuzca inançlı ve tasfiyeciliğe düşmandı, 80'li yıllarda parti ve sosyalizm davasına sırt çevirenlere karşı öfke doluydu. O, kendi haklı devrimci mücadele azmini kolektif azme dönüştürmek için partililerle, genç komünistlerle ve halk kitleleriyle çok sıcak ilişkiler geliştiriyor, onların sorunlarına, acılarına, sevinçlerine ortak oluyordu. Parti ve sosyalizm davasında kolektif bir yaşam tarzının gerekliliğini her fırsatta vurguluyordu. O, bugün fiziki olarak aramızda yok, ama yaşam tarzıyla sosyalizm ve partiyle bütünleştiği için ölümsüzleşti... O'nun, yaşam tarzı ve mücadelesi biz yoldaşlarına örnek olmuştur. O'nun, ölümünün üzerinden iki aya yakın bir süre geçmiş olmasına rağmen, köydeki evi sürekli insanlarla dolup taşıyor. Ailesi gerçekten yıkılmamıştı. Aralarından ayrılışı onlar içinde derin bir acıydı. Ama yoldaşlarının, mücadele arkadaşlarının köylerden ve Hozat merkezinden gelen insanların derin acıyı paylaşması onlara güç verdi. Çevrede estirilme-

istenen gerici rüzgarlara anında tavır koydular. Yoldaşın yaşamı süresince ailesiyle, yoksul köylü kitleleri ile olumlu ilişkileri bu sonucu yarattı.

Sosyalizm davası için yaşayan, hayatı değiştirir mücadeleden en ufak bir geri adım atmaz, dinlenmeye çekilmez, kapitalizmin bir dişlisi olmaz. İşte O, böyle biriydi. Hasan Yoldaş yoksul bir aileden gelmesine rağmen ailesinin geçim sorunu onu mücadeleden alıkoymuyor ve O, aktif bir parti militanı olarak faaliyet yürütüyordu. Hasan yoldaş parti çizgisi konusunda kesinlikle ödün vermeyen bir tutuma sahipti. O, devrim ve partiye yönelen saldırılar karşısında susan liberallerden değildi. Partiye girişle birlikte yalnızca partinin program ve tüzüğünü ve onları pratiğe geçirmeye çalışmakla kalmıyor, aynı zamanda tutumu ile de partiye layık olmaya çalışıyordu. Hasan Yoldaş 40.gününde 50-60 kişilik bir grupla mezarı başında andık. Bir arkadaş kitleyi tüm devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşuna çağırdı. Daha sonra yoldaşın devrime adanmış yaşamı üzerine kısa bir konuşma yaptı. Yine yoldaşa sunulan bir şiir okundu. Sonra devrim andı içilerek, Hasan, Sinan ve Z.Abidin yoldaşların mezarından köye gelindi.

Hasan Yoldaş'ın mezarı bizim için pırıl pırıl bir meşaledir. Acımız büyüktür. Hasan Yoldaş aramızdan fiziki olarak erken ayrıldı, ama biz ona ve partiye söz veriyoruz ki, içtiğimiz and'a sadık kalacak partimizin ideallerinin gerçekleşmesi için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayacağız.

Hozat'tan
bir mücadele arkadaşı

Ezilen halkların dostu, proletaryanın ölümsüz önderi **Stalin'le 112.yıl**

**"Kimilerinin gerçeği oldu 'inkar'
Kimileri ihanetin kaygısında yüzer oldu"**

Devrim rüzgarı esmeye devam ediyor. Balkanlar'da, Kafkasya'da, Ortadoğu'da, Türkiye'de, T. Kürdistanı'nda. "Marksizm öldü", "Stalin unutulacak" naraları atılanlar, korku ve bunalımlarını gizlemeye çalışıyorlar.

Josef Stalin yaşıyor. Ölümsüzlüğünün 112. yılında, daha genç ve yine "Çelik Adam" olarak aramızda...

"İlk öğretmenlerim Tiflis işçileriydi." diyor Stalin.

Daha 15 yaşında, devrimci Marksist yapıtlarla tanışan, korsan gösterilerden, grevler örgütlemeye kadar, her faaliyetin yakıcı sıcaklığıyla korlanmış bu devrimci yürek, Aralık 1900'de, Lenin'in İskra'yı çıkartmaya başlamasıyla, kendi siyasal düşüncelerinin daha da bütünlüklü ve geliştirilmiş ifadesini buluyor. İşte, ölümüne kadar, Leninizm'le ifade edilmiş, Leninizm'i kimlik edinmiş bir yaşam: Stalin...

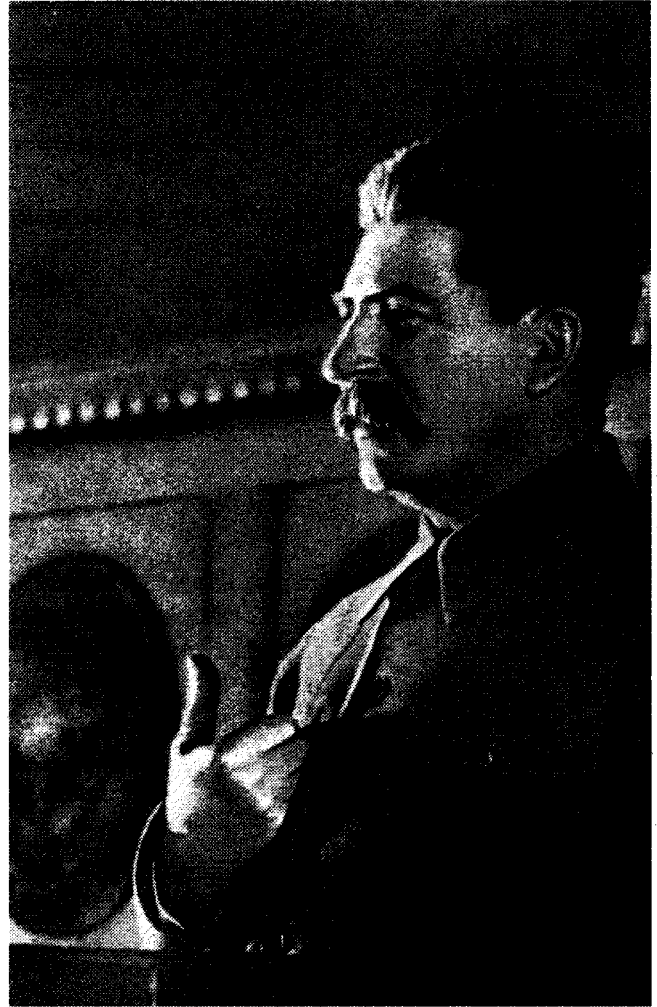
1902'de, ünlü Batum gösterisinde, 1918'de Doğu Cephesinde kolçak ordularına karşı, 1905 öncesi, Transkafkasya'da silahlı ayaklanma hazırlıklarında, iç savaş dönemi Güney cephesinde Denikin ordularına karşı, Ocak 1912'de, RSDİP Prag Konferansı'nda, menşeviklerin tasfiyesindeki etkin rolüyle, 1918'de cephe ve cephe gerisinde bütün savunma çalışmalarını yönetmek için İşçi ve Köylü Savunma Konseyi'ne MK Yürütme Komitesi'nin temsilcisi olarak vs. hep Stalin'i, gerçek anlamda bir Ekim derviş'i olan Stalin'i görürüz. İç savaş sürecinde, en kritik cephelerde, devrimin yazgısının belirleneceği bütün savaşlarda, partinin görevlendirdiği isimdi o.

1902-1913 arası, yedi kez tutuklanma, altı kez sürgün, beş kez sürgünden kaçış... Gerçek bir komünist yeraltı yaşam örneği ve gerçek bir devrim ve parti hamalı: Stalin...

Stalin'in asıl önemi, belki de, devrimin kendisinden daha da devrimci bir süreç

olan sosyalizmin inşasına silinemeyecek biçimde adını kazımış olmasıdır. Devrim sonrası inşa dönemi, en kritik cephede idi. Kapitalist emperyalizm tarafından yutulmak veya yaşamak; sorun buydu ve Stalin'in iç-savaştaki yükü, daha da ağır biçimde, inşa döneminde yine omuzladı. O zamana kadar, ancak teorik olarak sunulabilen sosyalizm, Stalin'li dönemde hayat buldu, somut bir gerçeklik olarak, insanlık tarihindeki yerini aldı. Eski sosyalist ülkelerde kapitalizmin yeniden inşası sonucu, takviyelerle genişleyen dünya gericiliğinin, Stalin adı geçince, yüzünü buruşturarak irkilmesinin nedeni budur.

Ağır sanayisi olmayan, üretimi çarlık döneminin %18'i kadar düşük, savaşın tahrip ettiği, açlık ve sefaletin kol gezdiği, geri kültürel yapı içindeki bir ülkede, kapitalist kuşatmayı yararak sosyalizmin inşası... bunu başaran mimar Stalin'di. Önünde yararlanabilecek tarihsel bir deneyi olmayan, "ilk" olmanın tüm zorluklarıyla yüz yüze olan sosyalizm pratiği ve "denemesi"... Dünya savaşı ve iç savaşların tahrip ettiği, emperyalizmin doğrudan saldırı ve sabotajlarıyla sürekli yüz yüze olan bir ülkede, uzun süren iç savaşların, beyaz orduların ve Kulakların direnişlerinin, ve 22 milyon Sovyet yurttaşının ölümüyle sonuçlanan İkinci Dünyü Savaşı'nın yarattığı önemli zorlukların aşılmasıyla, dünya halklarına ve uluslararası proletaryaya sunulan ve gururla savunulacak bir pratik deney...

Dünya gericiliğine karşı sürdürülen ve on yıllara yayılan bu mücadelenin başında, sağlığında Lenin'le birlikte ve Lenin'in ölümünden sonra Stalin bulundu. Bir tek yol vardı; kendi gücüne dayanarak, kendi deneylerinden yararlanarak, sosyalizmi, ne pahasına olursa olsun kurmaya girişmek. Bunun karşısındaki diğer tüm alternatifler, ne olursa olsunlar, sosyalizmden vazgeçmek anlamını taşıyordu.

1920'lerde Troçki, Zinoviyev, Kamenev'lerin, 1930'larda Buharin'in önerdiği ve yaptığı buydu.

Açık yolun adı, Lenin'in "tek ülkede sosyalizmin inşasının mümkünlüğü" teorisini ve Stalin idi. Diğer yollar ise sosyalist inşanın engelleriydi ve nesnel olarak karşı-devrimciydiler. Göz yumulamazdı; göz yumulmadı! Göz yummayan Stalin'dir ve onun önderliğindeki Bolşeviklerdi. O, hem

Devamı 14. sayfada